

Олимжон РАҲИМОВ

ДИЛИМДАГИ МИСРАЛАР

«ANDIJON NASHRIYOT-MATBAA»
очиқ акциядорлик жамияти
2004

84(59)6-3

Тақризчилар:

АДУ адабиёт кафедраси мудири, филология фанлари доктори, профессор Ҳ. СОЛИҲОВА.

АДУ адабиёт кафедраси доценти, филология фанлари номзоди А. АБДУЛАЗИЗОВ.

Раҳимов Олимжон.

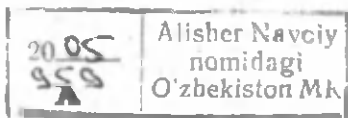
ДИЛИМДАГИ МИСРАЛАР. Ҳазаллар, мухаммаслар, шеърлар.
2004 йил. 132 бет.

Мазкур шеърӣ тўпламда муаллифнинг турли йилларда ёзилган ғазаллари, мухаммас ва шеърлари ўрин олган. Содда, рағон тил билан ёзилган бу лирик асарларда шоирнинг қалб кечинмалари, табиат ғўзалликлари, севги, вафо, садоқат, дўстлик ва она юртга муҳаббат туйеулари тараннум этилган.

1031014
291

Андижон вилояти
З. М. Бобур номли кутубхонаси
84 (5 Узб)
P - 27

© О. Раҳимов, 2004.
© «ANDIJON NASHRIYOT-MATBAA»
ОАЖ, 2004.

*Ушбу китебимни отам уста Раҳимжон мулла
Холмат ўғлининг ёрқин хотирасига бағишлайман.*

Муаллиф.

*Қўл ушлашиб келар қизлар
гўё ажаб гул шодаси...*

(Ғазаллар)

УЛФАТИМСАН, ШЕЪРИЯТ

Шоир аҳли дебона, кибри ҳаво на қилсин?

Э. Воҳидов.

Оллоҳ менга насиб этган бир неъматсан, шеърият,
Дўстимсану ҳамроҳимсан ҳам меҳнатсан, шеърият.

Қалбимга йўл топдинг ўзинг бўлиб ширин мусиқа
Ғуссалардан фориг қилган ҳароратсан, шеърият.

Мисраларинг қатин очсам, фозиллардан ҳикмат бор,
Ишқ аҳлининг кўз ёшидан ҳикоятсан, шеърият.

Шоирларнинг туйғусига, билки, мўъжаз ойнасан,
Дард-аламсан, сабр, ғамсан, азиятсан, шеърият.

Кимки ошно бўлди сенга қалбида бўлмас ғубор —
Унга ҳусну ҳам тароват, фазилатсан, шеърият.

Қадрдонлар суҳбати гар сен билан этса давом,
Меҳр нурин ҳадя этган ҳидоятсан, шеърият.

Узоқ сендан риё, ҳасад, кибру ҳаво ҳам ғараз,
Меҳр қўйган инсон учун саодатсан, шеърият.

Тунлар бедор ўтирсам ҳам толиқмайман сен билан
Бир умрга Раҳимийга сен улфатсан, шеърият.

ШУКР, ОЛЛОҲ, ЯРАТГАНСАН

Шукр, Оллоҳ, яратгансан, юрибман ихтиёрингда,
Қадрдонлар билан яйраб насиб этган диёрингда.

Ўзимни ҳеч демай ёлғиз камол топдим паноҳингда,
Дилим равшан, кўзим равшан яшаб етмиш баҳорингда.

Сенинг ёдинг бутун жисмим ўзига, бил, асир этган —
Муродим бир: ўзинг сақла ҳамиша эътиборингда.

Тилимдан тушмагай номинг, дилим сақлар каломингни,
Адо этмоқдаман фарзинг, бўлиб доим тадорингда

Тўкин дастурхоним узра давра қурса ўғил-қизлар —
Дуога кўл очарман шод, ўзинг қўйган шиорингда.

Тириклик ҳам ўтар бирдай ўзинг раззоқ, ўзинг қодир —
Ўзинг менга ато этган савобли касби-корингда.

Яна қанча умр берсанг, шукр айтар Раҳимий кўп —
Бутун жисми, бутун фикри ўзингнинг ихтиёрингда.

КЎЗЛАРИНГ

Муқимийга иқтибос

Севганингни айтмадинг сен, қилди изҳор кўзларинг,
Дилда борин сўзламасдан боқди бедор кўзларинг.

Не сабабки, билмадим мен, айтмадинг асло сиринг —
Бари бир сен сезмадинг ҳеч, қилди ошкор кўзларинг.

Боғда танҳо кўрганимда лолага монанд бўлиб —
Ногаҳон тик боққанимда тортди озор кўзларинг.

Хатга солдим мақсадимни, айладим пинҳон баён —
Аста олдинг, солмадинг кўз, бўлди хумор кўзларинг.

Ерга боқма, бўлмасин зор ул қарочиғ, жонгинам, —
Лол қилса рози эрдим ушбу дилдор кўзларинг.

Сўзламоққа бўлди тайёр, учди бир-бир лабларинг —
Аста жилсам, нари борсам, боқди ночор кўзларинг.

Розидурман, майли, жоним, пайқадим пок ниятинг,
Ниятингга бўлди йўлдош шу умидвор кўзларинг,

Ой тўлиб боққанда Зухро яйрагандек парпираб —
Мен, Раҳимийга ажабмас боқса тақрор кўзларинг.

БОТМАСИН АСЛО ҚУЁШ

Мустақилликнинг 11 йиллигига

Ҳар томон бўлди чароғон, ботмасин асло қуёш,
Фунчалар ҳам қулди хандон, ботмасин асло қуёш.

Парда тортди оқ ҳарирдан тундаги юлдузчалар —
Юзларини очди осмон, ботмасин асло қуёш.

Қорли тоғлар тўқдилар ёш — уйқудан уйғондилар —
Жилгадан сув оқди ҳар ён, ботмасин асло қуёш.

Барча гўша, барча юртга тенг сочаркан заррасин —
Завқланаркан ҳамма инсон, ботмасин асло қуёш.

Белни маҳкам боғлади-ю тангридан омад тилаб —
Ерга меҳрин берди деҳқон, ботмасин асло қуёш.

Пахтадан хирмон яратди ҳар чаноқдан битталаб,
Кекса тоғлар бўлди ҳайрон, ботмасин асло қуёш.

Хонам ичра ётган эрдим ёзгани топмай илож —
Менга ҳам у берди имкон, ботмасин асло қуёш.

Эй, Раҳимий, қил дуоки, бегубор бўлсин ҳаёт —
Нурга тўлди Ўзбекистон, ботмасин асло қуёш.

ГҮЗАЛМАН ДЕБ.....

Гүзалман деб гүзалликни ўзинга сен шиор этдинг,
Бу манманлик балосидан қутилмасдин хумор этдинг.

Муҳаббатдан ниҳол эксам, менга кибру ҳаво қилдинг,
Кибр доғин ниҳолингга ювилмас бир губор этдинг.

Сени ой деб ижод этсам, эмасман ой, дединг—доғ бор
Париму хаёл этсам, хаёлимни бекор этдинг.

Лабинг очсанг, кулоқ тутдим: шакар сўзлар учарму деб
Дилимга игналар санчиб, ўзингни шармисор этдинг.

Магар Ҳадича-ю Фотималарнинг наслидандурсан—
Улар одатини билмай ўзинга интизор этдинг.

Ўзинг ўйла: кичик жонсан, бошинг осмон фалакларда
Харидоринг қаро қисмат балосига дучор этдинг.

Сени Оллоҳ яратганда ибо бирла ҳаё берган—
Сабаб неки, кечиб ундан ўзингни пурвиқор этдинг.

Пушаймонлар тутар бир кун сароб йўлда ўсиб охир—
Раҳимийдек хато йўлни ўзинга ихтиёр этдинг

ОЙИНАИ ЖАҲОНДА

*Телевидение суҳандони
Насиба Мақсудовага.*

Кўриндинг сен боқиб ширин Ойнаи жаҳонда,
Ўлтирибсан парилардек тахти сулаймонда...

Қадди-қомат ҳам назокат сенга Оллоҳ неъмат,
Каммикин деб ҳаёл қилдим сендан ўзга жонда

Жаранглайди шўх овозинг чертилгандек пиёла—
Ҳавас ила меҳр кўзгар тинглаувчи инсонда.

Лабларингдан учаркан сўз табассумга бўлиб жўр—
Дона холинг учиб ўйнар гоҳ у ёнда, бу ёнда.

Дунё сирин баён этсанг, хаёлларим бўлиб қуш—
Юрту шаҳар қолмагай ҳеч — учиб юрар жаҳонда.

Ошиқларинг қалби титрар елда қолган барг мисол—
«Уҳ» тортади, нетсин ахир, юрак тўла армон-да!

Кўздан ғойиб бўлгунингча узолмайдур кўзларин—
Фараз айла: у ерда-ю сен юлдузсан осмонда.

Уйимда сен меҳмонсану чой узатсам олмайсан—
Дейсан, менга ҳамма интиқ озод Ўзбекистонда!

Маили, сўзла, сўзинг ширин, тинглар кекса Раҳимий—
Кўзи сенда, йўқ, адашдим, Ойнаи жаҳонда.

ЯХШИ ИНСОНЛАРАРО

Ўлтирипти дилоромим неча жононлараро,
Очилипти лола гул гўёки райҳонлараро...

Кўзларимга мен ишонмай ушладим дарҳол ёқо
Худди Зухро нур сочаркан кўқда — осмонлараро.

Очса лабин сўзламоққа ўзгалар жисми қулоқ
Сайрагандек худди булбул бу гулистонлараро.

Авжига чикди ҳазиллар, тўлди гулзор кулгидан—
Бир қуёшдан ўзга ким бор шоду хандонлараро.

Васлига мен зор эдим тушди кўзим, ё раб, нетай?
У гулистонда турарди, мён-чи? Вайронлараро.

Ёшлигида ҳадя этган ваъдаси кўнглимдадур—
Эсласам наштар мисоли ботди у жонлараро.

Куздаги япроқ мисоли титради жисмим яна—
Ҳар томонга учди фикрим, қолди бўронлараро.

Эй Раҳимий, рашк қилма, дилбарингнинг завқидан—
Сенга ҳам бахт берди Оллоҳ яхши инсонлараро.

ЛАБИНГДАГИ ТАБАССУМ

Дилларимни хушҳол этди лабингдаги табассум,
Тилларимни бол этди лабингдаги табассум.

Билмадимки, ўзга дилбарларда йўқми бу сифат—
Кимки боқса лол этди лабингдаги табассум.

Бирга ўқиб, бирга юрдик дорилфунун қўйнида—
Орзуларим ниҳол этди лабингдаги табассум.

Эсингдами сув бўйида ҳазилдан сув сачраса—
Бу ишимни малол этди лабингдаги табассум

Ишонсин деб сўзларимга қалбим очиб ялиндим,
Сен ишондинг, ҳаёл этди лабингдаги табассум.

Гоҳи-гоҳи тўймагандек боққанида кўзларинг—
Неларнидур савол этди лабингдаги табассум.

Севгимизга сся солди қанча тухмат, қанча ғам,
Барчасини завол этди лабингдаги табассум.

Бахтим бор деб шукр қилдим яратганга беҳисоб,
Бир умрга лол этди лабингдаги табассум.

Мен, Раҳимий, севадурман қанча бўлса шунча оз
Менга бахту иқбол этди лабингдаги табассум.

ҚОВУН

Билмади тақдирини инсон учун қурбон қовун,
Уста деҳқон меҳнатидин ҳосила—бийрон қовун.

Қилди йўрғак тоза шудгор, бўлди ёстиқ уввати—
Ювди юзин тонгги шабнам бўлди сўнг полвон қовун.

Олди эркин нафас яйраб роҳатихон пуштада—
Банд бериб кутди бозорни йўл қараб ҳайрон қовун.

Яйрагай ҳар қайси меҳмон издиҳомда бўлса гар—
Нози-неъмат бирла турса, тўла дастурхон қовун.

Қарч қилмоқ ниятида бандига тортсам пичоқ—
«Тарс» этиб чиқди овоз ким, берди осон жон қовун

Оби новвот ҳам амирий, ўшуруғ, шакарпалак—
Лабга боссам тил ёриб, бўлмади нолон қовун.

Гар паловхондан кейин қилсанг танаввул соз бўлур
Деди табиб иккиланмай жонга жон дармон қовун.

Ким агар экса уни жаннатга доҳил бесўроқ—
Экмадинг сен, эй Раҳимий, сен учун армон қовун.

МИСОЛ БЎЛДИ ЛОЛАЛАР

Гуллар байрамига

Баҳор келиб боғимизга ниҳол бўлди лолалар,
Бўй кўрсатиб бирин-кетин жамол бўлди лолалар

Бир-бирига айтишиб роз ўйнадилар тонг саҳар
Чикса қуёш тоғ ортидан ол бўлди лолалар

Саҳар чоғи очилмоғин пойладилар булбуллар
Овозининг сеҳри ёқиб хушҳол бўлди лолалар.

Товус янглиғ зеболаниб боғ сайрига чикса ёр
Аста боқиб тавозеда беҳол бўлди лолалар.

— Ажаб гўзал бу ойжамол қайси юртдан келди, - деб
Кайфиятин тарк этишиб ҳилол бўлди лолалар.

Қўл учида беором қиз узди севиб нечасин
Ёрга тутса олмади ёр, увол бўлди лолалар.

Эй, Раҳимий, гулларни сен севгилингдай тут азиз
Ҳаётингнинг бир онага мисол бўлди лолалар.

ХАЁЛИМДА

Азиз жоним, ёниб турган, бир чироқсан хаёлимда,
Ташна бўлган дилимга сен пок булоқсан хаёлимда

Узиб гуллар ирғитганинг кўз олдимдан ўтар бир-бир
Не сабабки, билолмайман, ўшандоқсан хаёлимда.

Ажаб шўх қиз эдинг, ёраб, бутун қизлар эгарди бош—
Қошда ўсма, қўлда хино — қўғирчоқсан хаёлимда.

Менга гоҳо отардинг тош, лабинг қимтиб, кулиб бийрон
Агар қувсам етолмасдим — хушчақчақсан хаёлимда

Ҳаётинг не бўлди, билмам, орадан ўтти кўп савдо—
Оқаргандур қаро сочинг — бир сўроқсан хаёлимда

Кексалик ҳам улуг неъмат, шукр айла яратганга—
Қуз шамоли ўйнаётган бир япроқсан хаёлимда

Майли, жоним, саломат бўл, рози сендан Раҳимий ҳам
Нуронийсан, орастасан, оқ мунчоқсан хаёлимда.

ҚИЛМАГИН МИННАТ СИРА

Ғалимға

Элу халққа хизмат айлаб қилмагин миннат сира,
Хизматингни пеша айлаб кутмагин иззат сира.

Ишлагин умринг бўйи юртингга пок туйғу билан
Ўчмасин қалбингда ёнган бетиним ғайрат сира.

Умидворлик ниятида боқмагин дўстингга ҳеч—
Кетмасин қалбинг уйдан покиза ҳислат сира.

Камбағал бўлсангки ҳам сен қилмагин бошингни ҳам
Дилларингдан кетмасин ҳеч яхшидан ибрат сира.

Гарчи ночор ҳолда қолсанг, ўзлигингни сақлагин—
Дилда сақпа шижоатни, босмасин ғафлат сира.

Дўст билан душманни айриш доимий бўлсин ишинг—
Зарбаси пинҳон бўлурким, кутмагин фурсат сира.

Доимо бағрингни оч, дўстлар билан бўлгин иноқ—
Четламай турсин мудомки, шундайин одат сира.

Сен Раҳимий ўғли бўлсанг, ҳам ҳалол, ораста юр—
Кетмагай сендан, унутма, шу сабаб иззат сира!

СЕН ЧИРОҚСАН ХОНАМИЗГА

Касалхонада ёзилган

Сен чироқсан хонамизга мен эса парвонаман,
Бўлмаса гарчи чироқ қандайин қувонаман.

Шунча йиллар бирга бўлдик ўртада севги сабаб—
Розидурман меҳнатингдан раҳмат айтиб қонаман.

Қариликдан қолмади, ёр, белда қувват, кўзда нур—
Қастадурман — ётадурман, гўйиё остонаман.

Майли, сен ҳоким бўл уйга, мен қулинг ё ходиминг—
Бош эгиб қуллуқ қилай, бил, бир очиқ пешонаман.

Хуш замонлар «шоҳ» эдим мен, сен эса «вазир» эдинг,
«Шоҳ» бўлиб ўрнимдадурсан, ҳар куни қувонаман.

Ол қўлингга, сақла тартиб, қулмасин ағёрларим—
Эл аро номим чиқарма, бўлмайин афсонаман.

Мен, Раҳимий, отадурман покиза қалбим билан
Ҳам ўғил, ҳам қизларингга доимо парвонаман!

ЁТГАНИНГДА

*Лаҳад ичра ётурсан, ёзу қиш ўтганин билмай,
Ўвил-қиз, ёру дўстинг бир келиб сендан хабар олмас.
Ҳазиний.*

Фойда бермас қабр тошлар лаҳад ичра ётганинда,
Бўлса олтин, бўлса мармар лаҳад ичра ётганинда...

Билинмайдур қишу ёзу ва ҳаттоки, кеча-кундуз
Ёки шомму ёки саҳар лаҳад ичра ётганинда...

Тепангдан не ўсиб чиқди: тиканму ё шўра, янтоқ,
Ўсганки ўт ҳид тарқатар лаҳад ичра ётганинда...

Ўғил-қизлар экса гуллар харидори келиб булбул—
Фйғону нола қилса гар лаҳад ичра ётганинда...

Йиғилган мол билан мулкинг қаён кетди, билолмайсан—
Кўзинг кўру қулоғинг кар лаҳад ичра ётганинда...

Яқин дўсту қариндошинг сенга ҳамроҳ бўлолмайдур—
Тутингандан бўлмас хабар лаҳад ичра ётганинда.

Эй, Раҳимий, «Қуръон» сўзин ҳадя этса кимдур келиб —
Руҳинг ундан озиқланар лаҳад ичра ётганинда...

БЎЛМАГАЙ ИСРОФ СИРА

«Гадоликнинг боиси — исроф»
Шайх Саъдий

Бўлмагай исроф сира, бил, меҳнат билан топсанг агар,
Ўзгаларга қилмай зарар ҳурмат билан топсанг агар.

Деҳқону ҳам боғбон бўлиб пешонангдан тўкилса тер—
Қўлларинг ҳам бўлса қадоқ, тоқат билан топсанг агар.

Олим бўлиб фан илдизин игна билан очиб тунлар—
Ёш авлодга бериб аста хизмат билан топсанг агар.

Тоғлар ошсанг, тикиб жонинг, ҳалол юриб савдо қилсанг,
Ҳиёнатдан узоқ юриб журъат билан топсанг агар.

Ҳасад қилмай, бўҳтон қилмай ошноларинг этиб эъзоз—
Яратганга шукр қилиб, иззат билан топсанг агар.

Саҳий бўлсанг, эҳсон қилсанг ғарибларга қўлинг чўзиб,
Миннатлардан узоқ бўлиб шафқат билан топсанг агар.

Ҳотам каби бўлурсан бой тарихларда қолар номинг—
Элу халқдан олиб дуо раҳмат билан топсанг агар.

Фойдани деб кирма ўтга Раҳимийдек қил қаноат—
Оллоҳ берса етар сенга диққат билан топсанг агар.

АЛИШМАСДИМ ВАФОНИ

Қайс мажнун бўлмас эди Лайло бўлса ёнида,
Тоҳир нобуд бўлмас эди Зуҳро бўлса ёнида.

Зиндонларда кийнамасди Юсуфни ҳеч Зулайҳо—
Аёлларга мунссиб бир ҳаё бўлса ёнида.

Ўзга юртда қолмас эди Фурқат билан шоҳ Машраб
Дилларини ёритгувчи зиё бўлса ёнида.

Қабристонга кирмас эди беҳуш бўлиб Отабек
— Ўша сизми, бегим? — деган садо бўлса ёнида...

Тарих гувоҳ: қанча инсон азоб чекди севгидан
Тортмас эди улар заҳмат вафо бўлса ёнида

Бир донишга савол бердим: оламда ким қаримас?
Айтди: кўнгил ила танга асо бўлса ёнида.

Ўтди умрим, эй Раҳимий, қайтганида ёшлигим—
Алишмасдим вафони ҳеч, дунё бўлса ёнида.

ҚИЛИНГАНДА ТИЛОВАТ...

Муҳтор ҳожининг тиловатини тинглаб...

Эрир экан тош юрак ҳам қилинганда тиловат,
Тўқиларкан қалбдаги ғам қилинганда тиловат.

Тингласанг гар, кўзинг юмиб, во ажабо, во ажаб —
Тебрангандек бўлар олам қилинганда тиловат

Кўз олдиндан руҳи ўтар ўтганларнинг бирма-бир —
Гўё дилинг топар малҳам қилинганда тиловат

Оҳангида қориларнинг неки сир бор, билмадим —
Бутун жонзот бўлар ҳуррам қилинганда тиловат.

Баҳра олар эмиш ҳатто тоғлардаги гиёҳлар —
Бошларини қилишиб ҳам қилинганда тиловат.

Ўтир, дўстим, ўқилганда, яратганнинг каломи
Ҳар сўзини қил муҳтарам қилинганда тиловат

Эй, Раҳимий, «Қуръон» сўзи — Оллоҳ сўзи, шу боис —
Меҳринг бериб тингла доим қилинганда тиловат.

ШЕРҶОРАК ШУНҶОРИ БОР

Чавандоз қизга

Боғда кўрдим бўйларингни, сочларингни бир бори бор,
Ташладинг кўнглим уйига шунда сен озори зор

Мен юракка малҳам излаб чиққан эрдим боғаро —
Кўзларимга гул кўринмай бўлди қалбим тори мор.

Сўзласам бермай жавобин қилмадинг парво менга —
Лабларингинг ғунчасига бўлдим ҳумори хор.

Дедилар: ушбу чавандоз, қалбингиз ром айласа,
Пойгада голиб чиқинг-да демагай, ҳардори бор.

Балки сиз қувмоқ учунми қилсангиз журъат агар —
Бўш келиб турмас гўзал ҳам қуш каби тулпори бор...

Эй, Раҳимий, қилма ёшлик, мингани от сенда йўқ —
Севгидан лаб очма асло шерҷорак шунҷори бор.

ТЎҒРИ СЎЗНИ СЎЗЛАГАННИ...

Боқмадилар кўп одамлар менга бир дебона деб,
Тингламай қўл силтадилар ёзгани афсона деб.

Билмадилар дардларимни бўлсада мўъжаз китоб —
Қилмадилар эътибор ҳам бизга бу бегона деб.

Ёшлигим ҳам ўтди кемтик йўқчилик айвонида —
Этмади ихлос бирор он отадан бир дона деб

Неча йиллар таҳсил олдим ўзга юртда зорланиб —
Қилмадилар шод кўнглим хонаси ғамхона деб,

Тушди бошга неча кулфат тортгани у берди дош —
Кирмадилар ҳол сўраб бир бу таниш остона деб.

Тўғри юрсам, тўғри турсам, ниятим пок айласам —
Кулдилар ҳам бурдилар лаб бўлди бу парвона деб.

Эй, Раҳимий, чекма афсус, барча инсон бир эмас —
Тўғри сўзни сўзлаганни айтишар дебона деб.

ОСИЛИБ ҲАЙРОН УЗУМ

Лаззатингни, агар-чи, ким, асал деса, жон узум,
Ё шакарга қиёс этса, фикридур ёлгон узум.

Боболаринг беҳишздандур камтарин ҳам ҳокисор —
Кимки ҳолин сўраб турса, очил дастурхон узум.

Онанг кўм-кўк, жон бағишлар сенга, билгил, ёз бўйи —
Беланчақда парваришлар иссиқ саратон узум.

Ишкомларга оқ ҳусайни, келин бармоқ, ишшаки,
Ҳамда кишмиш ҳам даройи... осилиб ҳайрон узум.

Куз қуёши берар лаззат, рангларига қўшар ранг,
Тополмайди уста рассом биронта нуқсон узум.

Боғ оролаб юрса дўстлар диллари шод, яйрагай —
«Мен ҳам экай» деган ҳавас ундадур меҳмон узум.

Кимки қилса бир издиҳом иштирок эт, қийнама,
Чунки бўлсанг, хона обод, яшнар дастурхон узум.

Узум эккан жаннатидур — деди Расулulloҳ,
Эй, Раҳимий, шод бўл сен, чун отанг боғбон узум.

КУЙДИРАР АТТАНГ ҰТИ

*Аёлларнинг сочи қабрда чиримас экан.
Отам ҳикоясидан.*

Қайсидур жаллод олди сочларингнинг жонини,
Ер билан яксон этибдур орзи-ю армонини.

Қоматинг бўлса сарвким чирмашиб ўсган эди,
Қайчи солдинг, у йўқотди гуллаган давронини.

Билмадим мен ушбу жаллод қайчидурми ёки сен?
Қайчи бўлса у бажарган кўлларинг фармонини.

Гар бажарса қайчи ғаддор кўлларинг фармонини
Тингламай кесдинг нега сен, сочларинг исёнини.

Чулғаниб ётди оёқ остида йиғлаб то саҳар —
Тун қароси қилди нолон севгининг осмонини.

Деди йиғлаб: доҳил эрдим мен беҳиштнинг боғига —
Сақлар эрдим дўзаҳий бўлса унинг иймонини!

Ерга кўмса, майли, кўмсин йўқ эмиш менга завол
Бир қуни аттанг ўти, бил, қуйдирар дармонини!

УЛУҒ ЁШИНГ БИЛАН...

Дсмла М. Саидовнинг юбилейига атаб

Айладим табрик сени, дўстим, улуғ ёшинг билан,
Бир умр бирга қадам босган йўлдошинг билан!

Сен ҳаёт сўқмасидан келдинг бугун бўстонига —
Йўлларинг равшан этиб доно асил бошинг билан!

Ҳеч киши билмас илм заҳматларин гар тортмаса,
Тортганинга қаршилаб олдинг севинч ёшинг билан.

Тинмайин дарсхонада фаннинг сиру асрорини —
Айладинг ошкор йигит-қизларга бардошинг билан!

Оила сардорисан: доно ўғил-қизларга бой —
Тур Сулаймон тахтада энди умрдошинг билан!

Кел, укам, шодон тўйинг, сенга атаб ёздим ғазал —
Куйлайн раққосани қилгин имо қошинг билан!

Бўлди хурсанд дўсти ёринг, сен эса турдинг кулиб —
Яйради шоир Раҳимий ҳам ширин ошинг билан.

ЯХШИ ҲАМДАМЛАР САБАБ...

Укаларим Маъмиржон ва Иқромжонларга

Қанча умрим ўтди, найлай, ташвишу ғамлар сабаб,
Тинмадим ҳеч қарисам ҳам турфа хил камлар сабаб.

Куздаги япроқ мисоли заъфарон бўлганда юз —
Не сабаб? - деб сўрса айтдим кўздаги намлар сабаб.

Неча йиллар хонамиздек дил қоронғу бўлди, хўп —
Тушмагани ҳеч ёруғлик ёнмаган шамлар сабаб.

Бормадим дўстлар мени гар қилса таклиф базмига
Яхши ният режасига умидвор дамлар сабаб.

Бутун умрим қурилган уй, билинг, меҳнат лойидан
Топмадим лек қилча обрў эски маҳрамлар сабаб.

Бахт экан ёзган китобим элда бўлди қўлма-қўл
Ўйнади лабларда кулгу яхши ҳамдамлар сабаб.

Шукр айла, эй Раҳимий, ёғи-ёруғ бўлди уйинг —
Сенга нурин бахш этган шу ёруғ шамлар сабаб.

БУЗМАНГ ҚИЗЛАР ДАВРАСИНИ

Ярми ҳазил

Қўл ушлашиб келар қизлар гўё ажаб гул шодаси...
Унг томонда мен излаган қаро сочли Зиёдаси.

Хуркиб улар тарқамасин ўзни олинг бир томонга
Атир ҳидин олиб келар, ё раб, улар шаббодаси.

Тўхтанг, дўстим, бир нафасга бузманг улар даврасини
Билса борми уялтирар аччиғи тез Шаҳзодаси.

Кеча, қаранг, мулзам қилди Ҳайдаржонни қовоқ солиб —
Хў, нариги кулиб турган пастак бўйли Озодаси

Давраларда куйласа гар санъатига лол қоласиз —
Нозик ниҳол, бурама қош, оппоқ юзли Гулзодаси

Қишлоғимда чеварларга устоз бўлиб танилган қиз —
Елкасига сумка осган оқ камзулли Иродаси.

Майли, юринг, гап ташламанг, қизий берсин базми жамшид
Ҳаммасининг бор хуштори, бўлмайлик биз оввораси.

СЕН ТУФАЙЛИ

Ярми ҳазил

Билсанг, ёрим, менга ҳурмат сен туфайли,
Халқим мени қилди иззат сен туфайли.

Қайси ишга қадам қўйсам ўзинг ҳамроҳ
Шул сабабдан тошди ғайрат сен туфайли.

Самодаги қуёш бўлиб порладинг-у
Мен ер бўлиб бердим неъмат, сен туфайли

Оиламда барака бор, тотувлик бор,
Ҳамда тинчлик, оби раҳмат сен туфайли

Жисмимаро нурин сочди нуронийлик
Пайдо бўлган улуғ хислат сен туфайли

Ёзилажак китобларим ҳали қатор
Қайнар ижод, бор жасорат сен туфайли.

Кам демагин Раҳимийни йигитлардан —
Қоматларин букмас меҳнат сен туфайли.

ҲУРМАТ АЙЛА

*Кулла қишловидаги дўстим
Комилжонга*

Боғ оралаб юрсангиз, эслаб тулинг боғбонини,
Тер тўкиб, меҳрин бериб эккан асил деҳқонини.

Қанча япроқ, қанча ғунча бўлса унга кўз нурин —
Тўккани рост, ёз билан қиш сарф этиб ҳар онини.

Қўлда қайчи кўз соларкан ҳар ниҳолнинг шохига
Чанқаса барглар агар излаб топар кетмонини.

Ҳориса кессак болиш бўлди, увватда олди дам —
Келса уйқу ноилож тупроққа берди ёнини.

Қилсангиз, майли, тановвул мевасидин сиз агар —
Қийнаманг ҳеч шохини сиз ёш ниҳоллар жонини.

«Кўп қатори менга ҳам дер, - берди ҳосил, шодман!
Қилмагай миннат сира ҳам айлаган эҳсонини»

Эй, Раҳимий, гарчи кирсанг, сен Комилжон боғига
Ҳурмат айла тер тўккан кекса чол-боғбонини!

ДУО ҚИЛГИН НАМОЗИНГДА

Икки олам сарварини дуо қилгин намозингда,
Пайғамбарларнинг барини дуо қилгин намозингда!

Ота рози—худо рози! Буни билар барча мўмин —
Шод айлагин падарингни! Дуо қилгин намозингда!

Она меҳри - ноёб меҳр, сенга оққан туну кун у —
Тўккан кўзин гавҳарини - дуо қилгин намозингда!

Оллоҳ сенга ҳадя этган улуғ неъмат - фарзандинг бор,
Боғбон севар гулларини - дуо қилгин намозингда!

Бўлса агар устозларинг - улуғ зотдир сенга, билгин,
Берган ҳамма хунарини - дуо қилгин намозингда!

Қабрларда неча одам дуоларга бўлиб муҳтож —
Кутар ўзин сарварини - дуо қилгин намозингда.

Канда қилма ибодатни - яратганнинг фарзидур бу
Қолдирмайин сен барини - дуо қилгин намозингда.

Эй, Раҳимий, дуо бирлан яшар олам, яшар инсон
Икки олам сарварини дуо қилгин намозингда.

БОҶҶА КИРСАНГ...

Боққа кирсанг, гунчаларни кулдириб шод айлагин,
Гунчалиқдан бирга ўсан севгини ёд айлагин.

Чирмовуқлар панжасида қолса гуллар шохчаси
Менинг ёрим, эҳтимол деб, ундан озод айлагин.

Сояларда қолма асло лолазорлар ичра бўл.
Сен кулиб ҳам мағрурланиб ўзни шамшод айлагин.

Ҳам ясангин, ҳам безангин, майли, гуллар ёнида,
Қўнса булбул бирга яйраб боғни обод айлагин.

Уйкудин уйғонса ўғлинг берма озор қалбига —
Қолди Ёдгорим ўзингда - элга Фарҳод айлагин.

Ҳори зор қилма уни ҳеч қийланар руҳим менинг —
Кулмасин агёрларим деб ундан иснод айлагин.

Эй, Раҳимий, қисматинга қил шукр Оллоҳга сен —
Бундан ўзга йўл топилмас неча фарёд айлагин.

СЕНГА ЁРДУР РЎШНОЛИК

Ўалимга

Тўғри бўлсанг, азиз ўғлим, сенга ёрдур рўшнолик,
Ҳалол бўлсанг, агарчи пок, интизордур рўшнолик.

Ойга қара, булутларни ёриб борар аста-секин,
Шу сабабми қалбида барқарордур рўшнолик.

Қуёш эса тоғлар оша водийларга сочар нур —
Ҳаёт отлиғ бир неъматга сабабкордур рўшнолик.

Гойибидан келар кимга, кимга фарзанд меҳридан,
Кимга меҳнатдан келаркан - ихтиёрдур рўшнолик.

Ота-онам йиғлаб ўтди узоқ яшаб дунёдан —
Борми, деди фарзандимга, билинг, бордур рўшнолик.

Оллоҳ берган иноят деб ким кўраркан беҳисоб —
Кимга келмас умри бўйи - беқарордур рўшнолик.

Рўшнолик - бу бахт дедилар, ҳамда нурли истиқлол —
Эй Раҳимий, шукр қилгин, сенга ёрдур рўшнолик.

ҲАЁТИНГНИ САРОБ ЭТДИНГ

Мунча мени, дилоромим, ҳуноб этдинг,
Ҳижрон деган ўтга ёқиб азоб этдинг.

Райҳон эксам сенга атаб, хидламадинг,
Ўсмаларим эзиб аста яҳоб этдинг.

Висолингга зорлигимни билар эдинг,
Кўрганингда рўмолингни ниқоб этдинг.

Байрамларда учратганда кўз ташласам,
Ой бўлдинг-у, булутаро шитоб этдинг.

Мен севдим-у, севмадинг сен сабаб неки,
Айбим айт деб, ялинсам сен итоб этдинг.

Қачон сени эсласам шўх хаёлларим —
Учар доим, Мажнун каби бетоб этдинг.

Билсам бугун пушаймонсан, кечиб мендан —
Танҳоликда ўз ҳаётинг сароб этдинг.

Илож қанча, юракдаги ҳасратимни —
Ғазал қилсам, Раҳимийдек китоб этдинг.

БЕҒУБОР ОСМОНДАСАН

Эй қуёш, бўлгин мунаввар беғубор осмондасан,
Эртадан то шомгача ўлкамда сен меҳмондасан.

Нукра - нукра нурларингдан баҳраманд ҳатто ниҳол —
Барчани бирдек кўриб ҳар жойдасан, ҳар ёндасан.

Боғи роғу тоғу тошлар сенга маҳтал бўлди, бил -
Чунки сен ер шари узра барчага эҳсондасан.

Гуллади олма, ўриклар, ғунчалар кулди кўриб
Нола қилди ташна булбул, ҳам ўша бўстондасан.

Пардасин очди келинлар кўрсатиб сенга сепин —
Сен эса айтдинг кулиб: «Гулдан гўзал ошёндасан».

Сендин олдин турди дөҳқон - пахтазор очди қучоқ
Маҳлиёдур ҳосилига чунки сен хирмондасан.

Шундайин поксанки, сендан топар кўнгил ҳузур
Дилдасан, орзудасан ҳам томчи-ю уммондасан.

Кексайиб қолди Раҳимий қил чароғон хонасин,
Доимо маҳтал сенга гарчи сен осмондасан.

СЕВГИНИНГ БОЗОРИГА...

«Хусн тўйда керак, муҳаббат кунда...»

Мақол

Не сабаб кирдинг, азизим, севгининг бозорига?
Боқмагай асло гўзаллар сен каби хардорига.

Бу бозор эски бозордур растаси йўқ, моли йўқ —
Очмагай кўнглин сотувчи эски тўн—ночорига.

Бу бозорда ўлчамаслар одамийлик ҳислатин —
Балки ром этса гўзаллик, шу етар иқрорига,

Эҳтиёт бўл, севги ўйнар лаб билан кўз пинжида —
Қўлга тушма сддаликда учрашиб маккорига!

Маҳлиё бўлма сира ким нози истиғнога сен —
Нур таратса тилла балдоқ ёқса деб хушторига

Ким киролмай бу бозорга қалбида армон билан —
Ташна-ю хуммор юрармиш ёрининг дийдорига.

Дедилар кўп кексалар ҳам бу чирой тўйда керак
Эътибор эт, диққат айла, меҳрининг йўқ-борига

Эй, Раҳимий, ўпка қилма бу бозор савдосидан —
Ҳеч вафо қилган эмас покиза қалб хардорига!

ҚАЙЧИ СОЛДИ БЕРАҲИМ

Бобур вазалига тазмин

«Сочининг савдоси тушти бошима бошдин яна,
Тоza қалбимдур ҳижилким ул паривашдин яна.

Не сабаб, деб сўрса дўстлар айтгани йўқ менда тил,
Белларида ўйнаган соч кечди йўлдошдин яна.

Не гуноҳи бор эдики, қайчи солди бераҳим,
Қолди сочсиз сарв қомат ўн саккиз ёшдин яна.

Қайчидин қилмай шикоят ётди ерда чулғаниб,
Норизо бўлманг, - деди у кекса фаррошдин яна.

Қирқмас эрдим - деди йиғлаб шум рақиблар қўймади,
Бўлмади менга насиҳат яхши сирдошдин яна.

Деди соч ҳам: - «Кўмса кўмсин, майли, ернинг қаърига
Узмагайман ҳеч умидим шу қалам қошдин яна!».

Эй, Раҳимий, кексадурсан, қил сўзингни мухтасар —
Эшитурсан таъналарни ул паривашдин яна.

МУДДАО ШУ ЕРДАДУР

Зебунисо газалига иқтибос

Қилмагин ҳар ерни орзу муддао шу ердадур,
Дилни хуш, кўнгилни шод этган сабо шу ердадур.

Осмон ҳам беғубордур нур сочар кетмай куюш —
Тунни ҳам кундек ёритган, бил, зиё, шу ердадур.

Сақла ишқинг, сочма сувдек хуш гўзаллар пойига —
Ўзи ширин, лабзи ширин дилрабо шу ердадур.

Келса наврўз иштирок эт тоза қизлар базмида —
Лабда кулгу, дилда шодлик шўх садо шу ердадур.

Изласанг гар бахт бундан топилур меҳнат билан —
Халқ учун ҳам юрт учун доим фидо шу ердадур.

Ҳаста бўлсанг, излама сен дори-дармон йўл юриб
Тонг саҳарда боғ аролаб юр даво шу ердадур

Эътироз этма мени кўп сўзларим келса малол —
Ҳурматингни асраган чин ошно шу ердадур

Эй, Раҳимий, кетди ёшлик, қилма афсус, ноўрин —
Меҳнатингга, хизматингга ҳам ризо шу ердадур.

МЕНИ, ЎЛГАННИ, ЎЛДИРМА

Ағёр ила сен дўстлашиб мени, ўлганни, ўлдирма,
Қалбинг очиб суҳбатлашиб мени, ўлганни, ўлдирма!

Орзу эди ширин турмуш сароб бўлди, бўлди армон —
Орзулардан ҳасратлашиб мени, ўлганни, ўлдирма!

Отам рози, дединг, кўндим: умидларим қолди йўлда —
Умидларга сен қасдлашиб мени, ўлганни, ўлдирма!

Ишон, дилбар, меҳрим кўпу рўзгорим тийра эрди —
Юролмадинг сен мослашиб мени, ўлганни, ўлдирма,

Кечир, жоним, хато қилсанг, қиёмат кун ўзим рози —
Майли, яша юздан ошиб мени, ўлганни, ўлдирма.

Бугун меҳнат кучоғида бўлди ҳамроҳ ўзга бир қиз —
Бормоқдаман суҳбатлашиб мени, ўлганни, ўлдирма.

Чунки Оллоҳ ато қилди сабр, тоқат ҳам шижоат —
Раҳимийга сен қасдлашиб мени, ўлганни, ўлдирма.

СОЧИНГНИ ҚИЛИБ ЧАМБАР

Сочингни қилиб чамбар, кўнглимни ҳаволатдинг,
Ишқингни қуёш айлаб қалбимга аролатдинг.

Кўчангдан ўтиб бордим дилимни ёрай деб, ров —
Кўрдинг-у жадаллаб, тез дарвозанг қиёлатдинг.

Майли, деб шукр қилдим, юракка бериб далда —
Кўзимни бир нафасга, билгилки, зиёлатдинг.

Лабдаги табассумдан мурувват қидиргандим,
Қошингнинг қорасидек иқболим қаролатдинг.

Нега сён ҳазон этдинг дилдаги меҳр гулин —
Фунчасин ўзинг, жоним, чанг билан ҳиролатдинг.

Бил, сароб ҳавасларга ўзлигинг асир айлаб —
Энди-чи, пушаймонсан: тақдиринг сувга отдинг.

Лайли-ю Ширинлардан севгида сабоқ олмай
Ёш туриб Раҳимийдек ишқингни сиёлатдинг.

МЕН БИРОВНИНГ ЁРИМАН

Ҳазилнома

Энди қилма ҳеч табассум, мен бировнинг ёриман,
Кўзларингни этма маъсум, мен бировнинг ёриман.

Телба бўлдим кўчаларда қилганинда хору зор —
Қилмишинг ҳам элга маълум, мен бировнинг ёриман.

Кўп ялиндим: Энг муқаддас севгимизни билмадинг —
Дединг охир: «Сени неткум? Мен бировнинг ёриман»...

Тегди менга йўқчиликнинг неъматидин доғларо —
Шул сабаб сен этдинг зуғум, мен бировнинг ёриман —

Ўртаниб ёнди вужудим сўзларингнинг заҳридан —
Кўзларимдан қочди уйқум, мен бировнинг ёриман.

Нола чекдим кечаларда ором олмай то саҳар —
Қабул этди Оллоҳ оҳим, мен бировнинг ёриман.

Пушаймонсан сароб йўлга кирганиндан, энди шод —
Ўргатувчи ўша бир шум!... Мен бировнинг ёриман.

Майли, энди юр саломат, Раҳимийдан рози бўл —
Кўзларингни этма маъсум, мен бировнинг ёриман.

БОШИНГ ЁСТИҚҚА ТЕККАНДА...

Касалхонада ёзилди

Бутун олам бўларкан тор бошинг ёстиққа текканда,
Ширин сўзга бўлиб ҳумор, бошинг ёстиққа текканда...

Кўзинг гирён, дилинг гирён дўсти ёру қадрдонга —
Йўлига кўз тутиб бедор, бошинг ёстиққа текканда.

Билки, дунёдаги неъмат сенга маҳтал бўлиб турса,
Бўлур кўзингга у губор, бошинг ёстиққа текканда.

Фақат Оллоҳ келар тилга - тазаррулар қилиб нолон —
Ўғил-қизлар агар-чи бор, бошинг ёстиққа текканда.

Урар қонинг, ётолмайсан, лабинг қақраб бўлурсан лол —
Вафодоринг боқаркан зор, бошинг ёстиққа текканда.

Ўтар бир-бир гуноҳинг ҳам, савобинг ҳам кўзингдан, бил,
Адосига белинг ночор, бошинг ёстиққа текканда.

Раҳимий, сен қилиб тавба, шуқр айла Яратганга —
Илтижо қил такрор-такрор, бошинг ёстиққа текканда.

ХАЁЛЛАРИМ

Осмонларга чиқолмайман, чиқар аммо хаёлларим,
Боглар узра учолмайман, учар аъло хаёлларим.

Денгизларда сузолмайман, белда қувват, мадорим йўқ
Тиниқ сувлар юзин силар бўлиб сабо хаёлларим.

Мўъжазгина хонам ёруғ, қоғоз узра ўйнар қалам,
Қалбимдаги дардларимга бўлар ошно хаёлларим.

Дилдоримнинг ой жамоли кўз олдимдан ўтса бир-бир,
Кўзларимнинг ёшларига малҳам гўё хаёлларим.

Муҳаббатим мисраларга шудринг каби қўнмаса гар —
Ўйнаб келиб раққосадек дер: «Марҳабо! Хаёлларим!»

Гоҳо нозик, кичик юрак сиймай қолар бу жисмимга —
Олиб чиқар шунда уни боглараро хаёлларим.

Кексалигим, азиз оним, ўтсин дейман сизлар билан
Эрта-ю кеч бирга бўлинг, бўлманг адо хаёлларим.

Эй, Раҳимий, ёшлар сени аташса гар хаёлпараст —
Дегин кўркмай: «Ижодимга жони фидо хаёлларим!»

ЭНДИ, ОЛЛОҲ, РОЗ АЙТАЙИН

Ҳоли бўлиб яшай энди ғусса-ю аламлардан,
Асабларим хор айлаган пинҳона ситамлардан.

Билинг: қалбим денгиз эди тўлди таъна тошига —
Сезмади ҳеч дўсту ёрим кўзимдаги намлардан.

Оғир меҳнат юки эгди шамшир янглиғ қоматим —
Қарисам ҳам қутилмадим рўзғордаги камлардан.

Ўғил-қизнинг ғавғосидан зада бўлди юраклар —
Қутилмоққа имкон қани даста-даста ғамлардан.

Айвонимда атир гуллар юзин очди қуёшга —
Озод бўлиб уйимдаги «қошлари қаламлар»дан.

Огоҳ бўлинг, менинг наслим покиза қалб наслидан —
Шукр дейди, ҳижолатмас, бошга тушган ғамлардан.

Энди, Оллоҳ, роз айтайин сенга йиглаб, ёлбориб —
Раҳимийни камсигма ўзинг лутфу карамлардан.

СИЗДА ВАФО БЎЛСА...

Огаҳий газалига иқтибос

Мен дедим: суҳбат қурайлик бир нафас бекорман,
Деди: суҳбат бўлса ширин, жон ила мен тайёрман.

Дедим: ишқ аҳлида суҳбат бўлмагай ҳеч ноўрин —
Деди: ишқдин очсангиз сўз, билсангиз сиз безорман.

Дедим: майли, ғаниматдур бу кўзларга бу кўзлар —
Деди: кўздин умид этманг, дейди киприк: хушёрман.

Дедим: севдим, севилмадим, ҳасратим кўп, очай дил,
Деди: очманг менга сирни сиздан ортиқ ночорман.

Дедим: кўзларда шодлигу, ғунча лабларда кулгу?
Деди: ғамлар пинҳон турар, ўзим аслида ҳорман.

Дедим кулиб: висол кўпу покдомони камёбдур?
Деди: Сизда вафо бўлса, дейди ҳамма, дилдорман.

Дедим: терган гулларим соз—Раҳимийдан эсдалик
Деди: гулдан совға бўлса, олмоққа мен тайёрман.

ИБОСИДУР

Кўзларимни ташна этган қошларининг ёсидур,
Дилларимни қувонтирган севгининг зиёсидур.

Сўзласам сўз қотмади ҳеч, қилди нозик бир қилиқ,
Бўлмадим асло пушаймон ишқининг ҳаёсидур.

Гул узатсам гулни олмай бўлди юзи лоларанг —
Сезди кўнглим бу қизиллик орият ибосидур.

Не қилай, жоним? - десам у ўйланиб бўлди ҳижил
Ўйладим, ушбу ҳижиллик душманним иғвосидур.

Сўзларим қолди жавобсиз чизди ерни, боқмади,
Ўйнади бир дона гулни, гул унинг ошносидур.

Бузмадим жимликни сўзлаб, лолалар бўлди гувоҳ
Билса дўстлар, на иложки, бу ҳаёт савдосидур.

Майли, деб тушсам йўлимга кўз узолмай бўлди лол —
Лол бўлишлик, эй Раҳимий, розилик ризосидур.

ЎҒЛИМГА

Бўлмагин гийбатга дўст, этмасин беюз сени,
Чўпни хор этсанг агар, у қилар ожиз сени.

Тўғри юр ҳам тўғри бўл, эларо, дўстлараро —
Шунда ҳурмат сақланур, ташламас номус сени.

Ноўрин қилма қилиқ, етти пуштинг лол этар —
Дер фалондин бу фалондур, оқламас ҳаргиз сени.

Не сабаб шундай экан? Яхшилар, одат деди,
Яхши хулқда ўзни сақла, кўрмайин маъюс сени.

Ўзгага қилма жафо, билмайин тухмат қилиб —
Тутмасинлар ноғиҳон очди деб оғиз сени.

Сен Ватанга бўл ўғил, мен юракдан розиман —
Ҳурмат айлар шунда юрт яхшидан деб из сени.

Эй, Раҳимий, бахтлисан, бўлса гар шундай ўғил —
Ҳар қадамда ёд этар яхшилар сўзсиз сени.

ЗУЛАЙҲОЛАР БИР ТАЛАЙ

Боққа кирсам, боғда ўйнар Зулайҳолар бир талай,
Бир-биридин қолишмасдин Марҳаболар бир талай.

Либослари ёнар лов-лов, икки юзидур олов -
Ҳайрон қолар кўрса биров - Сурайёлар бир талай.

Шодлигидин чақнар кўзи, жаранглайди ҳар сўзи
Ҳаммалари юртим қизи - Осиёлар бир талай.

Қанот қоқар раққосаси, жисмим қилай фидоси
Ҳатто бўлайин гадоси - Дилраболар бир талай.

Қарсак чалган қўллар хино, чиқармоқда шўх садо
Сочин ўйнар майин сабо - Диларолар бир талай.

Билсам, бугун Наврўз экан, шул сабаб дил соз экан,
Ҳаммалари серноз экан - қоши ёйлар бир талай.

Эй, Раҳимий, кетма нари, булар қишлоқ қизлари.
Юртим фаҳри ҳам гавҳари - тўтиёлар бир талай.

АЗИЗИМ

Янги ойдек қошларингни кўролмадим, азизим,
Атрофингда соя бўлиб туролмадим, азизим.

Юлдузлардан учиб келган еллар бўлиб тунлари
Сочларингни силаб-силаб юролмадим, азизим.

Мажнунтолнинг соясида мажнун бўлиб сахарлар —
Ширин сўзлаб, ажаб суҳбат қуролмадим, азизим.

Отам рози, онам рози, дединг рози бўлишди,
Хаёлингни ўзим томон буролмадим, азизим.

Ўзга юртда қолиб кетдим бўлолмадим ёнингда,
Ё қалбингга хаёл бўлиб киролмадим, азизим.

Мени йўқ деб ағёрларим сенга ҳамла қилсалар,
Э, воҳ, нетай, ҳолинг на деб сўролмадим, азизим.

Кечир, энди, бевафومان, бе Раҳим ёр ўзимман —
Сенинг билан бирга даврон суролмадим, азизим.

УЙҶУЛАРИМ

Тушларимга кирарму деб зор бўлар уйқуларим,
«Зора бир кирсин» дея хумор бўлар уйқуларим.

Ўйланиб ётсам сени гар кўзларим юлдуз этиб —
Тарқалар ширин хаёл, бедор бўлар уйқуларим.

Сен билан ўтган кунимни айласа изҳор тилим —
Шам бўлиб ёнгай юрак, иқрор бўлар уйқуларим.

Жисми жоним шул сабаб, ором ололмас кечалар —
Тонг саҳар чиқса қуёш, ночор бўлар уйқуларим.

Гарчи кирсанг тушларимга, уйғотиб қўйса биров,
Мен эмас дарҳол туриб ағёр бўлар уйқуларим.

Қуш бўлиб учдинг кеча улгурмадим тутмоққа мен —
Найлайн, энди қачон такрор бўлар уйқуларим.

Эй, Раҳимий, ишқ бозори туш каби ўткинчи ҳол —
Бу бозорда демагин: «Бедор бўлар уйқуларим»...

ҲАСАД

Ҳасад билан эмас, ҳавас билан яшамоқ керак.

И. А. Каримов.

Ҳар балонинг бошидурсан, ҳам балодурсан ҳасад,
Кўрганингда яхшилик мотамсародурсан ҳасад.

Қандайн бир дардсанки, йўқ давою, йўқ табиб —
Кимга келсанг, ноилож, бахтиқародурсан ҳасад.

Бир иморат ёнса ўтда, тўпланур халқ беҳисоб —
Ёнасан пинҳона сен, қийнаб адодурсан ҳасад.

Кимки сенга бўлди ошно эзилиб бўлгай адо —
Ҳасратингдан сўз очолмас бедаводурсан ҳасад.

Ҳасталик недин, дедим, деди табиб: қонида бор —
Ким ғаразли бўлса унга сен риёдурсан ҳасад.

Билмагайсан дўстни ҳам, ошнони ҳам, авлодни ҳам —
Шундайин бир бераҳимсан, беибодурсан ҳасад.

Ким сенинг измингга кирса ажралур халқдан, тамом —
Чунки сен жон - қонига ҳам ошинодурсан ҳасад.

Эй, Раҳимий, ким ҳасадгўй бўлса ундан бўл йироқ —
Норизо бўлса дегинки, бир балодурсан ҳасад.

БЎЛДИМ ОШНО АСОЛАРГА

Нетай, жисмим, азиз дўстлар, бўлди ошно асоларга,
Беролмас тоб сахарларда майин эсган саболарга.

Шукрларки Яратганга соқолим оқ-қиров гўё,
Яқин бўлдим йигитликда ҳавас қилган боболарга.

Ҳисоб билмас кўзим чандон набирам кўп саноғига —
Тўлиб кетган кичик ҳовлим кўзу қоши қароларга.

Билинги, сиз кексаларни севар баъзи касалликлар
Шу боисдан кўнгил чопмас ажаб нашъу намоларга.

Тутарман мен ёқам гоҳо яратганнинг қарорига,
Нечун инсон сиқилганда чиқолмайдур самоларга.

Нега чиқдинг бўлиб юлдуз самога сен Зухро десам —
Деди: ҳусним бузилмасин ўхшаб баъзи момоларга.

Тиларман покиза давлат, ширин турмуш яратгандан —
Яна боқий умр берсин менга жони фидоларга.

Қани, гоҳо келиб турса, сўзи ширин қадрдонлар —
Қуриб суҳбат Раҳимийдек кўлим очсам дуоларга.

БЕСАМАР

Бил, гуноҳкор бандадурсан кетса бир он бесамар,
Тоза виждон бирла юргин урмасин қон бесамар.

Сен разм сол тоғу тошга, катта саҳро саҳнига —
Этди инъом элга бойлик - ётмади кон бесамар.

Тангри берган бу ҳаётни эҳтиётла, қил азиз —
Умринг охир бўлганида бўлма ҳайрон бесамар.

Бесамарлик дарди оғир излагин бир касби кор —
Кекса тоғлар нола айлар чиқса вулқон бесамар.

Бўй чўзарлар ёш ниҳоллар ҳазрати инсон учун —
Ўсмадим, дер тарқатиб ҳид садда райҳон бесамар.

Ё дуторнинг ториға боқ, чертса бармоқ йиғлагай —
Дилни эзган ноласидин қолмағай жон бесамар.

Ёки дарё сувларин ҳам қил томоша бир нафас —
Қувламаслар бир-бирин ҳеч чопса ҳар ён бесамар.

Эй, Раҳимий, қаридинг сен, эсдалик деб боғ ярат
Ҳам ижод қил, ҳам ибодат, ётма бир он бесамар.

ЖҰР БҰЛ ДУТОРИНГ ТОРИГА

Эй, ғазал, жўр бұл бугун кўхна дуторинг торига,
Оч дилингни куй била чолғучининг дилдорига.

Савғо этса рози бұл сен дилрабо куй мавжини —
Сўнгра розин тезда етказ севгили хушторига.

Мен сени ёзмоқ учун бир неча кун бўлдим ҳалак —
Изланиб кирдим яна пок севгининг бозорига.

Топмадим дилдор висолига муносиб битта сўз
Розиман минг тилла деб турса бозор атторига.

Сен учун шу тор ясалди икки симни жўр қилиб —
Чертса бармоқ йиғлагай у ким чидар оҳ-зорига.

Тингласам орсм олурман, тўкилар дарду алам —
Ҳам шифо бергай аниқким мендайин беморига.

Чертилиб турсин дуторлар, рақсида раққосалар —
Ўйнасин бармоқ юриб шўх бир ғазал изҳорига.

- Эй, Раҳимий, бу ғазални нега бунёд айладинг?
- Чунки у ҳам мен каби, бил, зор эмиш дилдорига!

СЕНИ ҮЙЛАБ

Сени үйлаб қалам олсам дафтаримни қаро айлар,
Кўриб холим, тўкиб ёшин кичик жонин фидо айлар.

Қаро бўлса ҳамки дафтар гуноҳсиздур қалам асли —
Изтиробим чизиб бир-бир қилур дўстлик, вафо айлар.

Юраркан у қоғоз узра ҳарфларни қўшиб чандон —
Дилимдан оққан оҳимни туганмас бир сиё айлар.

Муҳаббатни қилиб вайрон, сароб йўлга кирди дилбар,
Ўшал афсус, надоматга ғазаллардан бино айлар.

Висолинг иштиёқида юзим сўлғин, дилим афгор,
Ҳазон япроғидек чеҳрамдаги дардга даво айлар.

Эшитса ким дутор торин байтларга ҳамоҳангдур —
Парда бўйлаб юрса бармоқ юрак йиғлаб нидо айлар.

Эй, Раҳимий, қалам бирла сирларингни баён этдинг —
Дилороминг билса башарт уялгандек ҳаё айлар.

ХАСТА ДИЛ БЎЛСАНГ АГАР...

Хаста дил бўлсанг агар ёқмас сира нашъу намо,
Кунларинг ҳам ўтар сокин ҳуддики мотамсаро.

Сигмас асло қил юракка, ўтмагайдур ҳеч таом,
Гул ҳидидан баҳра олмассан учирса гар сабо.

Боқмагайсан ўзгаларга лабга қўнмас кулгилар,
Қилса таклиф ўлтиурсан ноилож дўстлараро.

Ўй суриб, ўйга ботиб оғир кечар кун ва тунинг —
Минг савол берса биров бир марта ҳам чиқмас садо.

Бир қоронғу хона излар ўзига мўъжаз юрак,
Беркиниб йиғлар яна дардим менинг деб бедаво.

Кимга қилсанг бир вафоки, тортадурсан минг алам,
Бу аламларга чидолмай дейсанг албат: эй худо!

Танда бўлса бир жароҳат тез битар келса табиб,
Дилда бўлса йўқ давоси битмагай у мутлақо.

Эй, Раҳимий, қарилikka кул бўлиб қолдинг бу кун,
Ҳар намозда тинч-омонликни сўра, қил илтижо!

ЎЗЛИГИНГ ХОР ЭТМАДИНГ

Не сабаб севсам сени сен севмадинг, ёр этмадинг,
Бир нафас тинглаб дилим ниятларим бор этмадинг.

Термулиб турсам йўлингда қилмадинг парво сира,
Сўзламай бир дона сўз айбимни изҳор этмадинг.

Пок эди орзуларим, лек айтдилар ночорлигим —
Пайқадинг, ағёрларим ўзингга ағёр этмадинг.

Айладинг муҳтож мени охир ғариб, бечора деб —
Бир ширин сўзинг билан дардимни тор-мор этмадинг.

Базм курса душманам сен ўйнадинг ёшлик қилиб —
Сўнг шаробнинг косасидин тутса инкор этмадинг.

Кўп экан дунёда, билсам, мендаин дилҳасталар —
Ҳасталикнинг боисин билдингу иқрор этмадинг.

Эй, Раҳимий, билмади ҳеч дилрабо қалбинг сири —
Шул сабабким, тўғри англаб ўзлигинг хор этмадинг.

ИШҚИНГДА САРСОН БЎЛМАДИМ

Рўзгор қурганимизга 42 йил бўлди.

Билки, мен Мажнун каби ишқингда сарсон бўлмадим,
Дини иймондин кечиб ё Шайхи Саънон бўлмадим.

Айпадим мен рози дил бахтим учун шукроналар,
Тоҳиру Фарҳод бўлиб саргаштаи жон бўлмадим.

Бу ёруғ дунёда ёлғиз қолмагай асло биров,
Менга ҳамроҳ бўлганинга, билки, нолон бўлмадим.

Ношукр бўлсанг агарда қийналур қалбинг ёмон,
Сен билан шодон яшаб мен ҳастаи жон бўлмадим.

Излаган эрмас эдим қоши қалам, ҳурулиқони,
Тақдиримдан ўргилай шайтонга қурбон бўлмадим.

Сен дөдинг келган кунинг: «Меҳнат билан ўсдим ўзим,
Ўзга ҳур қизлар каби осмонда чўлпон бўлмадим.

Чиқмадим боғ сайрига товус мисол юз товланиб,
Шоиру хонандалар оғзида дoston бўлмадим.

Сиздайин ҳамроҳ билан ўтмоқдадур ҳар бир куним,
Шодлигим сизмас юракка, дили ҳуфтон бўлмадим».

Мен, Раҳимий севинурман ўтди деб умрим гўзал,
Бесамарлик даштида, кўрдинги, ҳайрон бўлмадим.

МЕНИ МУҲТОЖ ЭТМА, ОЛЛОҲ!..

Нимани астойдил сўрасанг Оллоҳ беради.

Мени муҳтож этма, Оллоҳ, дўсту қадрдонимга ҳам,
Меҳрибоним-фарзандларим ой юзли чўлпонимга ҳам.

Берма ортиқ ҳасталикни бўлмайин зор табибларга
Шодланмасин душманларим, ёндошмасин ёнимга ҳам.

Берма нопок ризқни менга малҳам бўлмас жисмимаро —
Булғар тоза ҳалқумимни қўшилмасдан қонимга ҳам.

Жисми инсон, фикри шайтон дўстларимни йироқлаштир —
Келса агар меҳмон бўлиб шерик қилма нонимга ҳам.

Ёр бўлолмас, кечир мени, насиб этган дилороминг —
Вафо таркин билмас эса, қуймас эса жонимга ҳам.

Келса агар узоқлардан излаб мени дўсти-ёрим,
Очмас эса рози дилин ўшал ширин онимга ҳам.

Инсоф, диёнат бўлмаса гарчи ўғил-қиз қалбида
У сиғмагай, дер Раҳимий, покиза осмонимга ҳам.

Мени муҳтож этма, Оллоҳ, дўсту қадрдонимга ҳам,
Меҳрибоним - фарзандларим, ой юзли чўлпонимга ҳам.

НОЧОРЛИГИМДАН КУЛМАНГИЗ

Дўстларим, ҳолим кўриб ночорлигимдан кулмангиз,
Заъфарон бўлса юзим беморлигимдан кулмангиз.

Нола айлаб тонг саҳарлар йиғласам гар тангрига
Уйқудин безор бўлиб, бедорлигимдан кулмангиз.

Изладим умрим бўйи бир соябон бошимга мен
Бўлмади асло насиб афғорлигимдан кулмангиз.

Ўзни урдим ҳар тарафга моли мулк йиғмоқ учун —
Қуймадим жоним учун, жабборлигимдан кулмангиз.

Ҳам учиб ҳам сувда суздим тўймадим бойликка ҳеч
Тўймаган нафсим учун айёрлигимдан кулмангиз.

Қарисам ҳам роҳатим йўқ, бўлмайин деб хору зор —
Белда оғриқлар билан сайёрлигимдан кулмангиз.

Қилмадим тоат-ибодат, юрмадим масжид сари,
Ҳам насиҳат қилса ким ағёрлигимдан кулмангиз.

Ўтказурман бор гуноҳим энди тасбеҳ тошида,
Мен гуноҳкор бандаман. Иқдорлигимдан кулмангиз.

Йўлларим, сездим бугун, ўтган экан шайтон билан
Бу сароб йўл устида ҳуморлигимдан кулмангиз.

Мен, Раҳимийга бугун тегди қаноатдан асо,
Бирга юрсам сиз билан ночорлигимдан кулмангиз.

ҚАЙТСА ЁШЛИК

Қайтса ёшлик, бўлиб дарё, оқардим мен узоқларга,
Водийларни кезар эдим ўзни уриб қирғоқларга.

Учкун бўлиб ёндирардим йўлимда гарчи ғов бўлса,
Ёритардим зулматларни парво қилмай чироқларга.

Бургут бўлиб учар эдим баланд тоғлар тўшин ўпиб —
Арчаларга қўнар эдим илинмасдан бутоқларга.

Нетай, жисмим бугун, афсус, бўлди таслим кексаликка,
Аммо ҳаёл учиб ўйнар, қочиб мenden, ҳар ёқларга.

Йигитликда ҳавас қилган боболардек нуронийман,
- Ўлтиришинг не сабаб? - деб тутманг асло сўроқларга.

Муҳайёдур нози неъмат, хизматимда ўғил-қизлар.
Афсус қилиб яшаркансан белинг ўхшаб ўроқларга.

Меҳнатимдан кўкарган боғ бошим узра соябондур
Баҳо беринг қараб, дўстим, қўлимдаги қадоқларга.

Эй, Раҳимий, ўкинма ҳеч энди ёшлик ортда қолди,
Дарё бўлиб оқмасанг ҳам қўшил тошқин ирмоқларга.

ҚИЙНАДИ ЖОН МУНЧА ҲАМ

Эй, Худо, ёр хуснини қилдинг намоён мунча ҳам,
Дедилар кўрган кишилар: «Офати жон мунча ҳам!..»

Ул куни чикди уйидан товланиб, зеболаниб,
Қилди лола тоқат этмай гунчасин қон мунча ҳам.

Дона-дона сўзлари ким дилга оташ бахш этар —
Тингласа гар роҳат олмиш барча инсон мунча ҳам.

Панжалар гулдир хинодин, хуснига мосдур либос —
Қошларига барра ўсма бўлди меҳмон мунча ҳам.

Мендаин бир жафожўйга не сабаб этдинг насиб,
Сев, дединг, севдимки охир қийнади жон мунча ҳам.

Бўлса ишқимда хатолиғ тез совит кўнглимни сен,
Боққанимда боқмади у бўлди осмон мунча ҳам.

Солмадинг қалбига сен, ҳеч мендаги пок севгини,
Ғамзасин боз ўйнатиб хўп қилди сарсон мунча ҳам.

Найлайинки, ўтди жондан севгининг дил дардлари,
Сақламай пинҳон уни ҳам қилди дoston мунча ҳам.

Эй, Раҳимий, зор бўлма, дилраболар расми шу,
Шукр айла Яратганга, қилма бўҳтон мунча ҳам.

СЕВГИЛИМСАН, ДИЛБАРИМ, СЕН

*Фамзасин севдинг, кўнгил, жонинг керакмасму сенга?
Фузулий.*

Севгилимсан, дилбарим, сен лаъли хандонинг керак,
Нози-истиғно, карашма - дилда аҳсонинг керак.

Фамза қилсанг, майли қилгин, қилма манманлик сира —
Сенга бўлсин, майли, бу жон аҳду паймонинг керак.

Ўтмасин беҳуда умрим сочма—ғафлат уйқусин —
Бирга меҳнат, бирга шодлик, бирга ҳар онинг керак.

Сен разм сол икки симга: тортилиб бўлди дутор,
Бир умрга жўр овоздур, ўйла, имконинг керак.

Кунга ҳамроҳ доимо ой. Шул сабаб олам ёруғ
Қалби осмондур уларнинг. Қалби осмонинг керак.

Иккимизни бир ғазалда бир байт деб айтсалар —
Битта ғоя, битта мазмунга бирикконинг керак.

Эт билан тирноқ бўлиб ё, бир жисмга айланиб
Битта жонга хизмат этсак, менга бу жонинг керак.

Эй, Раҳимий, тоза қалбга бўлса меҳмон тоза қалб
Айт баралла яратганга: ушбу меҳмонинг керак!

ЯРАТГАНДАН ТИЛАБ СОҒЛИК

Касалхонада ёзилди

Ҳаста бўлдим, ётадурман бўлиб муҳтож дуоларга,
Дардларимни оларму деб очиб кўксим саболарга.

Кирса агар ширин овоз боғ томондан хонам ичра —
Ожиз кўнглим интилади ўшал майин садоларга.

Атрофимда нози неъмат томоғимдан ўтмас сира,
Нозик дилим интиқ, фақат менга жони фидоларга.

Либосларим таним бирла уйиб битди хаёлимда —
Мушкул менда роя қилмоқ ҳаё бирла ибодларга.

Пахта бирла босилган сув малҳам бўлар жисмимаро
Гуноҳимни кечса Оллоҳ сабаб бўлар шифоларга.

Ўлтирибдир мижжа қоқмай бошим узра дилоромим —
Шу эмасми, дўстим мисол, чин вафога - вафоларга.

Кун демасдан, тун демасдан ишлар эдим бир замонлар
Ўтмас эдим лоқайд бўлиб қараб доим самоларга.

Қани, Оллоҳ берса қувват боғлараро сайр қилсам
Суянсам ҳам рози эдим асо - мусо асоларга.

Шукр қилгин, Раҳимий, сен шу табаррук кунингга ҳам
Яратгандан тилаб соғлик қўлинг очгин дуоларга.

МЕНДАН ЎЗГА КИМДА БОР?

Эй, дилоро, сенга хурмат мендан ўзга кимда бор?
Ҳам вафою ҳам садоқат мендан ўзга кимда бор?

Бирга юрдик, бирга ўсдик кўҳна қишлоқ кўйнида —
Сенга, жоним, яхши ният мендан ўзга кимда бор?

Гул очилса полазорда сенга тердим дасталаб —
Бергани қалбимда журъат мендан ўзга кимда бор?

Не сабабки, боққанигда титрагайдур жисми жон —
Жисмаро пок бу муҳаббат мендан ўзга кимда бор?

Қанча ёнсам, қанча куйсам менсимай қилдинг ҳазил —
Бу ҳазилга қилмоқ одат мендан ўзга кимда бор?

Боқмадинг асло менга ким бир қиё дарвозадан —
Кутганим бир неча соат мендан ўзга кимда бор?

Пойладим гунча лабингни севгинин сўзларму деб —
Қилганим ушбу қаноат мендан ўзга кимда бор?

Эй, Раҳимий, тоқату ҳам қаноатлар бўлди кул —
Ёндирувчи сир-саноат мендан ўзга кимда бор?

ЙЎЛИНГ НУРГА ТЎЛОДУР

*«Агар кўнглимни шод этса, ўшал Шерози жонони —
Қаро ҳолига бахш этгум Самарқанду Бухорони»*
Ҳофиз Шеъротий.

Не сабабки, қаро холи ниҳоятда қародур?
Ўта жасур экан доим лаби узра туродур.

Бу қарони қайдин олди? - десам деди дилором:
Ҳабаш йигит совға этган менга азиз матодур.

Рашк қилдим бу ҳабашга «Шунчаларму қароси?»
Кулиб деди: «Рашк қилманг, қалби унинг тазодур»

- Майли, - дедим, - тоза бўлса, нега лабга қўёдур?
- Лабим ғунча бўлса бу ҳол, - деди - шудринг бўлодур.

- Деманг ундай, қуёш кулса, бу доғ аста кетодур.
Ёки тўймай термулсам гар, бу бечора нетодур?

- Бечорамас, - деди, - менга Оллоҳ берган иноят
Кулай бир бор, майли, қаранг, кўзингизга зиёдур.

Кўзларингга зиё бўлса, эй, Раҳимий умид қил:
Умринг бўйи юрган йўлинг ёруғ нурга тўлодур.

ЖАННАТ ЭМАСМУ?...

Дўстларимга

Бу дунёнинг ҳар нуқтаси жаннат эмасму,
Ҳар бир меҳнат соғ бўлсангиз роҳат эмасму?

Айланади қуёш доим, ой эса тунда —
Шукр қилиб яшаш учун ибрат эмасму?

Муҳтож бўлмай табибларга юрсангиз омон —
Тан-сиҳатлик, билинг, дўстим, давлат эмасму?

Бўхтон, ғараз-ғийбатлардан ўзни асрашлик —
Инсон учун олий мақом-хислат эмасму?

Маънавият сирларини билмоқ бўлсангиз —
Олимлардан қолган китоб улфат эмасму?

Уйғотаркан эрта тонгда қалдирғоч куйлаб —
Олпоҳ учун ибодатга фурсат эмасму?

Ҳар намозда дуо қилинг набираларни
Сиздан қолган энг табаррук кўчат эмасму?

Эй, Раҳимий, ҳар сўзингни муҳтасар этсанг —
Китоб бўлса, авлодинга шухрат эмасму?...

ЯНГРАДИ АШЪОРЛАРИНГ

*Ғазалларим ижрочиси
хонанда Равшанбекка*

Мен нечун ёздим ғазалким, куйласин дилдорлар,
Янграсин ширин садо бирла ёниб дуторлар.

Доира, гижжак билан бўлса ҳамоҳанг, розиман
Чертса бармоқ уйғониб ҳам йиғласа сеторлар.

Банди бандидан узиб гар куйласа хонандалар —
Дардидан фориг бўлибон тингласин беморлар.

Ғийбату ҳамда ҳасаддан диллари кўп поралар —
Қалбини этсин мунаввар, тортмасин озорлар.

Мисранинг ҳаз бандига мен жойладим ишқ риштасин,
Авжига чиқса кўшиқ бўлсин дедим ошкорлар.

Дилбарим ҳам уйқудин ногоҳ туриб тутса қулоқ —
Бир нафас ором олиб бўлсин менга иқрорлар.

Зарни қадрин билса заргар беҳабардур норасо,
Арзимас бу армуғондан кулмасин ағёрлар.

Эй, Раҳимий, шод бўл сен, янгради ашъорларинг
Бирга хониш айлади дуторлар, сеторлар...

ОШНО ЭТМАСАНГ...

Нега келдинг бу жаҳонга элни иншо этмасанг,
Дўст тутиб сен яхшиликни қалбинг ифшо этмасанг.

Дил очиб, кўнгил очиб ё давраларда бир нафас —
Кулги бирла жўраларга ўзни ошно этмасанг.

Ёки ноёб китобларни қилмаса ҳамроҳ кўзинг —
Олуму фозил кишилар суҳбатин жо этмасанг.

Могу дунё лаззатига кўзларинг хўп тўймаса ҳам —
Ҳотамийлик одатидан қилча ижро этмасанг.

Ёнгинангдан ўтса мискин ёки бир бечораҳол —
Кўз юмиб, силтаб кўлингни зарра парво этмасанг.

Нозу неъмат қанча бисёр турса-да хон устида,
Зору ночор кўшниларга, ўйла, совға этмасанг.

Кафтида йўқ зарра бойлик кетди Искандар, қара,
Шундайин ибратни сен қалбингга бино этмасанг.

Эй, Раҳимий, қолган умрингда шиор эт яхшилиқ:
Сен гуноҳкор бандадурсан они иншо этмасанг.

БЎЛДИМ АСИЛ АФСОНА МЕН

Ким гапирса тинглар эрдим севгидан афсона мен,
Энди, билсанг, ушбу ўтда ўртаниб ҳам ёнамен:

На қилай, боқмас дилором мендайин ночорига,
Шул сабаб бу даштаро Мажнун сифат девона мен.

Севги дарди кўп азобдур тортмаганлар билмагай,
Дилбарим гўё табиб—бемор ўзим, гирёна мен.

Доимо пойлаб турардим ўтса бир бор кўргани —
Ўлтирардим бош эгиб тургандайин остона мен.

Чиқса гар боғ сайрига бир-бир ёниб Зуҳро мисол —
Соя янглиғ эргашардим ҳуддики парвона мен.

Билмайин қалбим сирин у қилди доим эътироз —
Деди аста лаб буриб: «Сен нотовон-шоҳона мен!»

Охири эл олдида қилди Раҳимийни ҳижил —
Деди маъюс: «йўқ илож!», бўлдим асил афсона мен!

ОРЗУЛАРИМ ЁЗМОҚЧИМАН

Рози бўлинг, дафтарларим, орзуларим ёзмоқчиман,
Хаёлларим банд айлаган мавзуларни ёзмоқчиман.

Учиб кетди қушлар каби, армон бўлди ёшликларим —
Қувиб асло етолмаган оҳуларим ёзмоқчиман.

Эслаб тунда ёр висолин юлдуз санаб ётганимда —
Безиб мендан қочиб кетган уйқуларим ёзмоқчиман.

Дарвозадан чиқарму деб тоқ бўлганда тоқатларим —
Пок қалбимда гунча очган туйғуларим ёзмоқчиман.

Соф муҳаббат очмас чечак рашку хасад, азобларсиз
Рангларимни ҳазон этган қайғуларим ёзмоқчиман.

Ҳақиқат ҳам қуёш янглиғ хонам ичра сочди нурин
Мунаввар тонг совға этган ёғдуларим ёзмоқчиман.

Боғимдаги гуллар мисол ўсди ширин набиралар —
Бахту иқбол олиб келган инжуларим ёзмоқчиман.

Дўстлар агар сўраб қолса Раҳимийдан мақсадларин,
Кулиб аста жавоб берар: Орзуларим ёзмоқчиман.

ЗОР БЎЛДИНГ ОҚИБАТ

Нодира газалига иқтибос

Зор қилдинг севганингни - зор бўлдинг оқибат,
Номуносиб бевафога ёр бўлдинг оқибат.

Барча орзу ниятингга қилмади ҳеч эътибор,
Сўнг пушаймон кўчасида хор бўлдинг оқибат.

Гулласанг ҳам лолалардек қўймади асло меҳр —
Қолди чангда юзларинг, ночор бўлдинг оқибат.

Васлингга муҳтожлигимни сездинг-у, ор айладинг,
Қалби кирлар боғига гулзор бўлдинг оқибат.

Кимга қилсанг бевафолик юз жафоси нақд экан,
Хор бўлди қисматинг, иқрор бўлдинг оқибат.

Гарчи бўлсанг шоҳ қизи кўксингда бор ғам найзаси,
Бир ширин суҳбатга зор дилдор бўлдинг оқибат.

Шам мисоли нур таратдинг хонасида ёлбориб,
Ёна-ёна охири бемор бўлдинг оқибат.

Сувга ботди зўр умидлар, синди орзу шишаси —
Ҳам Раҳимий қалбида инкор бўлдинг оқибат.

СЎРА УЛФАТЛАРИНГДАН

Ўтди умрим баҳра олмай ширин суҳбатларингдан,
Каммидим ё, айтчи, жоним, ўзга улфатларингдан.

Барқ урарди лабларингда ҳаё бирла табассум
Ёришарди қалбим уйи яхши хислатларингдан.

Ўзинг ойу кўзинг Зухро, хуснинг эди бир жаҳон —
Фахрланиб юрар эдим боқий давлатларингдан.

Боққа кирсанг, яшнади боғ, юз очарди ғунчалар —
Бўлур эди тезда ғойиб шудринг ифбатларингдан.

Оқар эди шошиб, тезлаб севганига сочар деб
Кўрқишибми зилол сувлар жўшқин журъатларингдан

Синиқ кўнглим берди бардош нозу фироқларингга
Қайтмадинг сен сароб йўлдан - ёмон ниятларингдан.

Бугун, дилбар, пушаймонсан, куз шамоли эсганда —
Ҳазон янглиғ юзларингдан, билдим, хасратларингдан.

Раҳимийни айб этмагин йўлларингда неча бор —
Хумор бўлиб ютди алам, сўра улфатларингдан.

СҮРОҚЛАБСАН

Одамларни қилиб ҳайрон сўроқлабсан,
Сўзларингни этиб бийрон сўроқлабсан.

Унутмабсан мени, дилбар, шунча йиллар.
Раҳмат сенга, топиб имкон сўроқлабсан.

Ўтса ҳамки умринг ширин, тинч, осуда —
Қилдими ё номим тугён, сўроқлабсан.

Ҳаётингда кечди нелар, азизгинам,
Бўлдингни ё кўп пушаймон, сўроқлабсан?

Ё хаёлинг банд этдими, оз бўлса ҳам —
Бирга сурган даври даврон, сўроқлабсан?

Қаро қошу чарос кўзинг кечиб мендан —
Топмадими бир соябон, сўроқлабсан?

Кўзларингни қамаштирган сароб йўллар —
Кўтардимۇ чангу тўзон, сўроқлабсан?

Ўкинма ҳеч, ҳаёт, шундай - дер Раҳимий,
Излаганинг энди армон, сўроқлабсан.

ДИЛРАБО КЕЛГАН КУНИ

«Шеър — кўнгилга йўл топишидан мусиқа»

А. Қаҳҳор.

Ярқираб чикди куёш ҳам дилрабо келган куни,
Кулди гунча, ўйнади гул шўх сабо келган куни.

Не сабабки, билмадим мен қўш қанот дарвоза ҳам
Очди кўксин шод бўлиб қоши қаро келган куни.

Тушди офтоб, бўлди меҳмон, жилмади ёр ёнидан,
Етди у орзусига нозик адо келган куни.

Тўлди уйга ёри дўстлар, қилди хизмат қўшнилар,
Беғубор қалбим аро нурли зиё келган куни.

Тўлди дастурхоним узра нози неъмат беҳисоб,
Бизга маҳтал бўлди хўп Зебунисо келган куни.

Авжга минди базми жамшид севгилимнинг шаънига,
Учди юлдуз шодлигидан қоши ё келган куни.

Ўзлимиз ҳеч ерга сизмай кўзларимдан чикди ёш,
«Бир умрга шу вафодор!» деб садо келган куни.

Кетди қайғу эй, Раҳимий, сезмадинг сен шу кеча,
Бўлди ошно ширин орзу дилрабо келган куни.

СЕВМА, ДЕБ АЙТСАМ КҮНГИЛ...

*Кишиким ишқ бирла ошинодур —
Анга ҳар дам фалакдин минг жафодур.
Лутфий.*

Севма, деб айтсам кўнгил, севдинг ўшал сайёрани,
Қийнадинг ишқ ўтида ахир мени - бечорани.

Зор қилдинг йўлларига кўзларимни хор этиб,
Эларо бўлдим маломат, топмадинг бир чорани.

Илтижою илтимосдан топмади таскин юрак,
Кўҳна тарих кўрмагандур мендаин оворани.

Аста-аста ғам юкидин бўлса рангим заъфарон,
- Қўй, - деди дўстлар менга, - шу кўзлари қоп-қорани!..

На қилай, ундан кечиб кетмоққа йўқ эркан илож,
Қилмадим асло ҳаваским бошқа бир дилдорани!

Неча йиллар тоқат айлаб умрим ўтди, во дариг,
Ташладим ўз ҳолига сўнг кўзлари маккорани.

Эй, Раҳимий, ўзгалардек кирма кўнгил кўйига
Доғда қўйган не гўзаллар сендаин бечорани.

ҚИЛМА ЁРДИН ШИКОЯТ

«Шеър - ошиқнинг оқи...»

А. Қаҳҳор.

Элга қилмам дилрабодин бевафо деб шикоят,
Туганмасму ё тугарму бу жафо деб шикоят.

Бўлмади асло адо аччиқ алам, хижронлари,
Қандайин бу қоп-қоронғу муддао деб шикоят.

Неча бордим - хор бўлдимки гувоҳ остонаси —
Қилмади ҳеч дардларимга бир даво деб шикоят.

Қалбини юмшарми деб икки кўзим ёш айласам,
Чиқмади асло лабидин бир садо деб шикоят.

Юрди мардона бўлиб кибру ҳаволар саҳнида,
Ота-онам бу ишидан норизо деб шикоят...

- Кеч! - деди ёронларим, йўл бермади шарму ҳаё:
«Олмасин дилдор хунук ном - беибо, деб шикоят

Эй, Раҳимий, ёр қилса, майли қилсин юз жафо —
Қилма ундан сен умрбод бевафо деб шикоят!...

КИМ КҮРИПТИ МЕНЧАЛИК?...

*Чархни мен кўрмаган жабру жафоси қолдимۇ?
Бобур.*

Ким кўрипти ёридин жабру жафони менчалик?..
Ахтариб топмай сира меҳру вафони менчалик?...

Бормикин маҳзун юриб, дилпардаси бўлган хазин,
Йиғласа кўз ёшлари тўсган самони менчалик?..

Айрилиқ саҳросида куйган неча бечоралар —
Қилдими Қодир худога илтижони менчалик?...

Кўрдингизми, дўстларим, элга маломат кимсани,
Ёки ғамга бир умрлик ошиноми менчалик?...

Қанча ағёр шод ўлиб, қўшса азоб дил дардига —
Бормикин пок сақлаган номус ҳаёни менчалик?

Барча ошиқ севгисига кекса тарихдур гувоҳ,
Бир сўранг-чи, ким севибди дилрабони менчалик?

Қўл узатдим билмайин осмондаги сайёрага
Кўрдими аҳли жаҳон ҳеч нарсани менчалик?..

Эй, Раҳимий, ўтди умринг, қил шукр Оллоҳга сен
Дема асло: «Кўрди ким ёрдин жафони менчалик?»...

ОШНО БЎЛДИ НОВДАЛАР

Куз келганда мевасидан жудо бўлди новдалар,
Жудо бўлиб севганидан адо бўлди новдалар.

Куз шамоли ҳазил қилиб баргларини учирса,
Шудринглардан кўз ёш қилиб бежо бўлди новдалар.

Урди дўллар душман бўлиб, нозиклиги сезилди,
Совуқ тунлар захрин сочди, сазо бўлди новдалар.

Ҳаётининг ҳар бандига шукр қилиб, охири —
Роз айтишиб бир-бирига паноҳ бўлди новдалар.

Қордан либос кийдилар-да ташлаб дунё ташвишин
Совқотишиб қор қўйнига жо бўлди новдалар.

...Келди баҳар, кулди қуёш, осмон бўлди беғубор —
Кўк кийиниб ўзгача бир дунё бўлди новдалар.

Раҳимийга: «Йигитлигинг қайтмас баҳор келса ҳам
Ўксима», - деб соя ташлаб, ошно бўлди новдалар.

ХУМОР ҚИЛГАНИНГ ҒАЛАТ?..

Бирга ўйнаб, бирга ўсдик, ор қилганинг ғалат?
Кўрганингда тўсиниб, хумор қилганинг ғалат?

Сайри гулзор этганингда гул узатсам олмадинг,
Қайтганида бу кўлим ночор қилганинг ғалат?

Гулларимда не айб бор, мендадур асли гуноҳ,
Олмадинг у хор бўлди, хор қилганинг ғалат?

Кўчамиздан ўтганингда очилиб, ял-ял ёниб,
Бир ширин сўз сўзламоққа зор қилганинг ғалат.

Ёшлигингда шўх эдинг-ку, худдики ёнган олов —
Улғайиб кенг қалбинг тор қилганинг ғалат.

Лайли-ю Ширин, Кумушлар севди-ю ўз ёрини
Сен мени бечора деб инкор қилганинг ғалат?..

Катта бойлик, катта шухрат дилларинг ром айласа,
Суймаганга суйканиб ёр қилганинг ғалат.

Эй, Раҳимий, йўқчиликдан хориж этмай ўзлигинг,
Пок дилингни ёр учун афгор қилганинг ғалат!..

ЖОНИ ФИДОСИНИ СЎРАНГ

Бўлсангиз фарзандталаб қоши қаросини сўранг,
Орият, номусга бой ақли расосини сўранг.

Шодланиб қалбим қувонсин, десангиз доим унинг
Қадди бастига муносиброқ ҳаёсини сўранг.

Илму ҳикмат чўғи ёнсин десангиз қалбида гар —
Мўътабар фозил кишилардан зиёсини сўранг.

Берса Оллоҳ катта давлат, бўлса у хотамсифат —
Дўсти, ёру ҳамнишинларга вафосини сўранг.

Қолсангиз дарду алам гирдобида ёлғизланиб
Жонингизга жонини қилса фидосини сўранг.

Кексалик даври келиб, ётсангиз сиз ҳолсиэзланиб —
Топмаса малҳам агар лафзий давосини сўранг.

Номингизни эларо ёд айласа сиздан кейин —
Рухингиз эъзоз этиб қилган дуосини сўранг.

Ота-онага, Раҳимий, ким мурувват айласа,
Келди унга бир садо: «Акси садосини сўранг!..»

ДУО ҚИЛИНГ, ҲОЖИЛАР!

Мадҳия

Салом Сизга, қалби оташ, меҳри дарё ҳожилар,
Юзларида, кўзларида нур ва ҳаё ҳожилар!

Эҳромингиз оқ булутдан, қаддингизга муносиб
Кундуз гулсиз, тунда ёнган меҳригиё ҳожилар!

Каъбатуллоҳ зиёрати фарзи айн бўлса гар —
Расулуллоҳ суннатин ҳам адо қилган ҳожилар!

Мустақиллик шарофати - очилди йўл Каъбага
Йилдан-йилга кўпаймоқда, толмас асло ҳожилар!

Оилада улуғ ота, маҳаллада фаришта —
Билинг, сиздан тарқалмоқда элга зиё, ҳожилар!

Сиздан узоқ энди шайтон, ғараз, бўҳтон, адоват —
Келолмайди ёнингизга, бўлмас ошно, ҳожилар!

Зам-зам суви чашмасидай диллари пок, беғубор —
Оллоҳ берди: обод сизга икки дунё, ҳожилар!

Ўсмоқдадур сафларингиз, Раҳимий ҳам кўшилсин,
Оллоҳ-таоло мадад берсин, қилинг дуо ҳожилар!

ДУО ҚИЛГИН ЗАМОНАНГНИ...

Ўтмоқдадур, азиз дўстим, қолган умрим фароғатда,
Ташвишлардан бўлиб ҳоли Оллоҳ учун ибодатда.

Рўзгорим деб, фарзандим деб тиним билмай кеча-кундуз,
Ёшлигим ҳам йигитлигим ўтган ахир машаққатда.

Бахт изладим ўзгалардек орзуларга боғлаб қанот,
Қалбим деди: ҳалол юрсанг, бу орзулар шижоатда.

Ҳалол юрдим, ҳалол турдим дилимни пок этиб доим
Ҳасадларни доғда кўйдим қатъий туриб қаноатда.

Отам рози, онам рози бўлди кўриб меҳнатимни
Яшайсан деб дуо қилди икки дунё саодатда.

Бугун ҳурмат хонасида дўстлар билан шоду хуррам
Ўлтирибман бўлиб мамнун замонамдан ниҳоятда.

Эй, Раҳимий, шукр қилгин берди Оллоҳ саломатлик
Дуо қилгин замонангни ҳар кун тонгги ибодатда.

ОЧИЛ, ЭЙ, ГУЛ!..

Очил, эй гул, баҳор келди, кутар сени харидоринг,
Баргларинг ёз, кулди куюш, кетар қалбингдан ғуборинг.

Совуқ тунлар ортда қолди, изғиринлар ўйнамас бил,
Соат сайин очмоқда юз она юртинг - гулизоринг.

Бошинг узра эсар албат тонг шамоли - майин еллар —
Тунлар сени пойлаб чиқар булбул отлиғ вафодоринг.

Шўх йигитлар этар совға гул шайдоси - дилдорига
Олмаса гар ерда қолсанг уялмайсан, келмас оринг.

Димоғларин чоғ этгани қизлар келиб узар ҳидлаб
Бўлмас армон орзуларинг, ниятларинг, ҳам қароринг.

Ўзинг нозик, қалбинг дарё, ҳуснинг каби феълинг гўзал
Улуғ ҳислат соҳибсан, шод этмоқлик касби-коринг.

Ёшлар эмас, билсанг, жоним, кексалар ҳам баҳра олар —
Очилсанг-чи, очил тезроқ, Раҳимий ҳам харидоринг.

ПАРВОНА ГУЛ

Бандидан тонгда жудо бўлди-ю бир дона гул,
Тегди дилбарга, бўлиб севгига баҳона гул.

Ул санам босди юрак устига аста кулиб,
Ҳид таратди қалбига очилиб шоҳона гул.

Ўхшаш эрди иккисин лаблари, оразлари —
Шул сабаб қиз бағрида яшнади мастона гул.

Икки ошиқ шаънига турди у кўркам бўлиб
Кўрган одам деди хўп: «тўй гул-у тўйхона гул!»

Қиз билан гул ҳам севинди - кулди осмонда қуёш:
Қандайин бир хур замонки, очилар ҳар ёна гул.

Богбон кўрса агарки завқ оларди касбидан —
Бахт тиларди севгига, дер эди: «тўёна гул!»

Эй, Раҳимий, қаридинг, гулни сен қилма увол:
Атрофинга бир қара, доимо парвона гул.

ҒАМЗА ҚИЛСАҢГ...

Ғамза қилсанг, ғамзаларинг ғазал қилсам,
Шўхлик қилсанг, жисми жоним бадал қилсам.

Ноз айласанг, сўзларимга эркаланиб
Нозларингни шўх байтда масал қилсам.

Орзуларинг камол топса дуолардан —
Дуоларни саҳарда ҳар маҳал қилсам.

Қарши турса отанг бизга, очиб қалбим —
Дилларига тилларимни асал қилсам.

Иккимизни кўролмаса гар ғанимлар —
Ошкор этиб улар жисмин касал қилсам.

Розилигинг баён этсанг, шодлигимдан —
Кўйган ҳамма шартларингга амал қилсам.

Оч дилингни, мен ҳам очдим-ку дилимни —
Қанча шартинг бўлса ошкора ҳал қилсам.

Севгимиздан бўлди хабардор Раҳимий
- Рози бўлинг, деди менга «Ғазал қилсам?..»

ШИРИН СЎЗЛАР

Хаста бўлсанг, жонга малҳам ширин сўзлар,
Қанча бўлса шунчалар кам ширин сўзлар.

Аста-аста тарқатаркан, билинг, дўстим,
Бўлса агар кўзларда нам ширин сўзлар.

Қанча соат чертиб турар қалб торини,
Қадрдонлар бўлганда жам ширин сўзлар.

Ширин сўзнинг гадосидур кўнгли ярим,
Ўлтиришга бўлсин ҳакам ширин сўзлар.

Қай бир кўнгил бўлса тоза, бўлганда пок —
У кўнгилда бўлар ўктам ширин сўзлар.

Ширин давра бузилмасин, жим ўтирсин,
Тополмаса агар одам ширин сўзлар.

Учраса гар дўсту ёринг, қариндошинг,
Айтгин сиқиб кўлин маҳкам ширин сўзлар.

Доно айтар: душманингни дўстлаштирар
Бегонани қилар ҳамдам ширин сўзлар.

Эй, Раҳимий, пок ниятда ёзсанг ғазал,
Хурсанд бўлиб ҳатто қалам ширин сўзлар.

ЎСМА ҚҶЙМА ҚОШЛАРИНГГА

Гўзаллик—содалликдадур.

Ўсма қўйма қошларингга, аслини бир бор кўрай,
Кўрдингиз-ку, дема асло, тўймадим такрор кўрай.

Навбахорда тонгни кутган ой қизи—шўх майса ҳам
Деди аста: боққа кирса, суқланиб бедор кўрай.

Барча рассомлар йиғилса, ўхшатолмас ранг топиб —
Чунки Оллоҳ санъати бу, шу сабаб хумор кўрай.

Ўсмани «учма» десанг ҳам учди кунга талпиниб —
Ям-яшил бўлганда эздинг, ёшини анҳор кўрай.

Суркасанг лўпчикда сен рашки келар ойнакни ҳам —
Мен-чи, мен? Титраб, уялиб бу ишинг безор кўрай.

Лабда ҳолинг бор-ку, жоним, ўсмадин ҳол қилмагин —
Оқ юзингга ушбу доғлар бўлмасин губор, кўрай.

Сендан сўнгги илтимосим: қийналаркан ўсма, қош—
Аслига тегма Раҳимий демасин: хунҳор кўрай.

ЭСДИ ЕЛЛАР

Тонг манзараси

Эсди еллар тонг саҳарда гунчани шод этгани,
Булбул айтган мисраларни қайтариб ёд этгани.

Нозанин қизлар каби гар ухласа япроқчалар—
Уйғотиб, сийпаб юзини чангдан озод этгани.

Тунда қўнган бўлса шабнам гул яноғига секин—
Ҳазиллашибми, рашк қилибми аста барбод этгани.

Не сабаб гуллараро ким тўзғитар чангларни бот—
Шоштирарми чеккароқда рақс ижод этгани.

Шунча мағрур, шунча масрурми, билолмам, ўй суриб—
Келдими ё боғимизга ўзни Фарҳод этгани.

Эй, Раҳимий, сен қаноат косасида ич шароб—
То омонлик хонасида дилларинг шод этгани.

СЕНГА ҚИЛДИМ МЕН ВАФО

Сенга қилдим мен вафо, сен-чи, жонон, билмадинг,
Ҳаста бўлди бу дилим, бўлди гирён, билмадинг.

Соя бўлдим эргашиб, қайга борсанг, доимо —
Ибо қилдим айтгани, куйди-ку жон, билмадинг.

«Кўргин!» - деди гунчалар менга имо айлашиб —
Боқмадинг ҳеч қайрилиб, бўлди нолон, билмадинг.

«Қалби пок», - деб ялинди тиниқ сувлар ўйнасанг,
Аччиғланиб сочдинг сен, бўлди ҳайрон, билмадинг.

Мени аввал билардинг, нега қилдинг орият —?
Рози эди онанг ҳам, бўлди бир ён, билмадинг.

- Менга бўлган муҳаббат сендан ўзга кимда бор? —
Деган сўзинг ҳақ эди, бўлди ёлғон билмадинг.

Кўзларингда пушаймон ёнди, кўрди Раҳимий
Ҳам дилингни қийнаган экан армон, билмадинг.

ҚУВОНТИРАЙ САБОМАН ДЕБ...

Саҳарларда учар еллар сабоман деб,
Фунчаларни ўйнаб аста ибоман деб.

Муҳаббатнинг гирдобида азоб чеккан —
Кумушману Ширинману Лайломан деб.

Қалби ярим дилпоралар бўлса йўлда,
Дардларига малҳамману фидоман деб.

Тун қўйнида қолса бирон барно йигит —
Аста кирсам хонасига зиёман деб.

Шохларини эгиб турса оқ олмалар,
Билиб дарҳол химо қилсам асоман деб.

Дилбар қизлар рўмол солмай чиқса уйдан,
Ўралсам тез бошларига ҳаёман деб.

Саҳроларга боролмайман боғлар туриб,
Сўрашса гар жавоб бергум адоман деб.

Ширин-ширин ғазал битса Раҳимий ҳам,
Дилларини қувонтирай сабоман деб.

КЕЛМАДИНГ ДИЛРАБО БИРЛА

Нурин сочди қуёш аста саҳарларда сабо бирла,
Очди ғунча лабларини юзларида қабо бирла.

Оқди сувлар шилдирашиб бахш айлашиб дилга ором,
Аста ўтиб бўғстлардан ҳаё бирла, ибо бирла.

Қанот қоқди митти қушлар тўйиб тонгнинг ҳавосига
Дедиларки қулоғимга: «Келмадинг дилрабо бирла».

Шундайин бир ширин онда бўлса ёнингда гар жонон
Атир гулдан даста боғлаб узатгин марҳабо бирла.

Қабул қилса қулиб пинҳон чизиб ерни оёғида,
Боқолмасдан кўзингга тик, ширин орзу ҳаё бирла.

Ажаб сўзлар топиб сўзла ғунча янглиғ очилсин дил,
Сенинг номинг кириб борсин қалбига пок ҳаво бирла.

Бўлса ҳамроҳ мунаввар тонг беғубор шу ниятингга,
Шунда бахтдан тахт тилайди Раҳимий ҳам дуо бирла.

*Тўёки қаро ҳолинг
яноғ ичинда қолди*

(Мухаммаслар)

БҮЛМАГАЙ ОШНО СЕНГА

Бўлмагай ошно сенга ғийбатга дўст бўлса киши,
Ўзлигин ортиқ тутиб, зийнатга дўст бўлса киши,
Билмайин эл кадрини меҳнатга дўст бўлса киши,
Беҳаё-ю беибо одатга дўст бўлса киши,
Илдиз отган ножўя иллатга дўст бўлса киши...

Устида оппоқ либос, ораста-ю соз бўлса ҳам,
Юзларин гул айлаган покиза пардоз бўлса ҳам,
Ҳам жамоат ўртасида қомати ғоз бўлса ҳам,
Сўзлаганда сўзларида тавозе ноз бўлса ҳам —
Бўлмагай ошно сенга ғийбатга дўст бўлса киши...

Маърифатдан маъни айтса, тингласа барча одам,
Фикрига кўплаб китоблардан мисоллар берса ҳам,
Битмаган ишларни доим битказиб, бўлса ҳакам,
Оқсоқолу ёш-ялангни этса ҳам у мухтарам,
Бўлмагай ошно сенга ғийбатга дўст бўлса киши...

Издихомда тўридан унга ҳалойиқ берса жой,
Ҳар сўзида кўзлари қувноқ боқиб очса чирой,
Гўёки юлдузаро турган каби осмонда ой,
Бўлса ҳам билмас эса ўз кадрини у ҳойна-ҳой —
Бўлмагай ошно сенга ғийбатга дўст бўлса киши...

Бирга юрсанг, бирга турсанг, кўзларида бўлса дўст,
Лабзи ширин ҳам суҳандон—сўзларида бўлса дўст,
Юзма-юз турсанг агарда юзларида бўлса дўст,
Бир товоқда ош есанг гар тузларида бўлса дўст
Бўлмагай ошно сенга ғийбатга дўст бўлса киши...

Бир нафас сен бўлмасанг, шаънингни айлар икки пул,
Зоти покингга отар тош лойқага чулғаб нуқул,
Бизга дўст бўлмас, билинг, бу — дейди сени—зоти қул,
Чунки, дер, у биз каби ҳеч бўлмагай албатта гул
Бўлмагай ошно сенга ғийбатга дўст бўлса киши...

Эй, Рахимий, шундайин дўст бўлса ундан бўл йирок,
Турма ёруғ нурларида бўлса ҳатто у чироқ,
Сирларингни очма унга, очмаганинг яхшироқ,
Ундан, албат, сенга яхши, яхшироқдур бир сабоқ,
Бўлмагай ошно сенга гийбатга дўст бўлса киши...

ГУЛБОҒ ИЧИНДА ҚОЛДИ...

*Нусрат Абдусалом
азалига мухаммас.*

Сенга аталган гулим тупроғ ичинда қолди,
Ишқ дафтарим ёнди-ю ўчоғ ичинда қолди,
Дўстлараро бу бошим сўроғ ичинда қолди,
Сен кетдинг-у бу жисмим гулбоғ ичинда қолди,
Васлингга ташна қалбим фироғ ичинда қолди.

Қон йиғладим, дилоро, ишқим хато экан деб,
Йўлларингда кутганим, аттанг, жафо экан деб,
Барча азоб-укубат аччиқ нидо экан деб,
Жисмим фироғда ёлғиз бахтим қаро экан деб,
Гўёки қора ҳолинг яноғ ичинда қолди.

Рангим самон бўлди-ю суякларим мисли чўп,
Сенга етмоқ азоби беҳисобу эмиш хўп,
Чунки сени севганлар бўлардилар тала-тўп,
Зулфининг толасидан ошиқларинг эди кўп
Мисоли тола сочинг тароғ ичинда қолди.

Муҳаббатни фозиллар деди: яшайди мангу,
Агар ичсанг шаробин босар пашкари қайғу,
Бўлса агар қалби соф яшар покиза туйғу,
Кафт узра пок дилимни тутдимки олмадинг, у—
Оқ пахтадек мисоли чаноғ ичинда қолди.

Табиб айтди-ку сенга қалбида «қора йўқ» деб,
Ишонмасдан азизим, кетдингки «зора йўқ» деб,
Остонангда йиғласам, қувдинг «юз бора йўқ» деб —
Арзимни гулга айтсам чайқалди «чора йўқ» деб —
Дурдек кўзим ёшлари яноғ ичинда қолди.

Боғлар аролаб юрсам гунчалар - тугунчалар —
Кўринмади кўзимга арилар - қузгунчалар,
Солса захрин билинмас баданимда унчалар —
Фаҳм айлағайми билмам, дардимни гулгунчалар,
Чок ўлди кўкси гўё тўлғоғ ичинда қолди.

Иложим йўқ ҳасратим ғазал қилиб терурман,
Сенсиз ҳаётим кемтик, не деб кўкрак керурман,
Қолган умрим, Раҳимий, қаноатга берурман,
Ишқингаро, дилором, мангу ҳаёт зрурман —
Ўлсам дема: «Бу Нусрат тупроғ ичинда қолди».

ТАБРИКЛАЙМАН!

Моҳир ўқитувчи Мадаминжон Саидовга

Табриклайман, укажоним, Сизни улуғ ёш билан,
Қўлимда гул, кўзларимда севинч тўла ёш билан,
Фаолият кўрсатдингиз юзлаб, минглаб ёш билан,
Сабр билан, чидам билан ирода-ю бардош билан,
Қўйиб меҳр фанингизга юракда бор оташ билан!

Табриклайди бир мен эмас, «Қайроғочу», «Кўнғирот»,
На «Кўнғирот», на «Қайроғоч» бутун ўлка, вилоят,
Шундай ўғил ўстирганин кўз-кўз қилишиб ғоят,
Елкангизга қўл ташлади қилиб Сизни Зиёрат,
Шу қатори табриклайман Сизни улуғ ёш билан!

Қушлар каби учиб кетди ёшлигингиз—умрингиз,
Ёшлараро чидаб келди бардошингиз—сабрингиз,
Чиқмади ҳеч шўхликларга жаҳлингизу заҳрингиз,
Шу сабабки, кўтарилди обрўйингиз—қадрингиз —
Табриклайман кўзларимда севинч тўла ёш билан!

Кимё фани — бир мўъжиза. Сизга очди сирини,
Улуғ олим Менделеев ташлади кўз қирини,
Таништирди моддаларнинг бирма-бир ҳар бирини,
Билгин, деди халқинг учун фойдасини—қадрини
Ўргандингиз сабр билан, иродаю бардош билан!

Тинмадингиз ёшларни ҳам Менделеев қилай деб,
Очиқ қолган катакларнинг сирларини билай деб,
Билиш сири заковатин Оллоҳимдан тилай деб,
Топсам агар бир янгилик номим қўйиб илай деб,
Ёниб дилдан, қўйиб мөҳр, юракдаги оташ билан!

Оилада улуғ ота: этак-этак набира,
Хат ёзганда тиззасидан тушмас эмишлар сира,
Бири Маҳмуд, бири Эркин, Гулчеҳраю Шоира,
Келинлари худо берган: давримизга Нодира,
Табриклайман укажоним, Сизни улуғ ёш билан!

Сафимизга қўшилдингиз: деймиз энди Оқсоқол,
Тўрилардан жой берамиз—ўтирасиз бемалол,
Сўрашамиз ҳар намозда дилни очиб ҳол-аҳвол,
Сизга берди бу бахтни, билинг, ука, Истиқлол —
Табриклайди Раҳимий ҳам кўзда севинч ёш билан!

АЁЛ

Бу гўзаллик, бу латофат тангридан неъмат сенга,
Хўп ярашмиш қошу кўзлар ўрнашиб ғоят сенга,
Билки, ишва, барча нозлар аслида санъат сенга,
Меҳрибонлик, дилраболик беқиёс ҳислат сенга,
Билармусан, гоҳида бермоқ азоб лаззат сенга!

Қанча олим, қанча фозил таърифнинг дoston, деди,
Сўз тополмай қанча шоир бошларим ҳайрон, деди,
Нуқта янглиғ ҳолларингга икки шаҳар эҳсон, деди,
Кўрмасам бағрим кабобу дилларим гирён, деди,
Бу гўзаллик, бу латофат тангридан неъмат сенга.

Меҳринг ўти ўсди ушшоқ элининг нигоҳида
Шу сабабки, ёнди Мажнун севгининг ўт оҳида.
Эгдади Фарҳод бошин Ҳисрав қароргоҳида,
Топди иқбол Нодираки хон Умар даргоҳида,
Меҳрибонлик, дилраболик беқиёс ҳислат сенга!

Сен билан обод хона, ҳам тарқалур нур ҳар тараф,
Оила ораста, гўё қиз-ўғил дурру садаф,
Умрингга йўлдoш киши ҳеч юрмагай ҳар ён қараб,
Нур сочар сенга қуёш меҳр бирла эрталаб,
Бу гўзаллик, бу латофат тангридан неъмат сенга!

Мен хаёл қилдим сени кўп: оламаро зиёсан,
Ёки нурдан яралгансан, ажиб меҳригиёсан,
Покликка тимсол ўзинг, ибосану, ҳаёсан,
Марямсану Фотимасан, Ҳадича ҳам Зуҳросан —
Меҳрибонлик, дилраболик беқиёс ҳислат сенга!

Сендаги ушбу гўзаллик, ўйладим, хўп, гулда йўқ,
Боғаро ноёб аталмиш бўлса-да, сумбулда йўқ,
Сўзласанг, сўзинг жилоси, тингладим, булбулда йўқ,
Мендаги сенга муҳаббат, ўйлагин, ҳеч қулда йўқ —
Билки, ишва, барча нозлар аслида санъат сенга!

Шукр қил сен яратганга шунча неъматлар ҳақи,
Покиза қалб, тоза виждон, яхши хислатлар ҳақи,
Ой юзинг, гулдай чиройу катта давлатлар ҳақи,
Боқса ким тўймайдиган ҳусну малоҳатлар ҳақи,
Бу гўзаллик, бу латофат тангридан неъмат сенга!

Рўзгорнинг бутлиги, файзу барокати ўзинг,
Тинч-тотув ҳамда ширин турмуш шарофати ўзинг,
Ҳам гўзал юртнинг мудом бахту саодати ўзинг,
Дер, Раҳимий, бу ёруғ дунёни жаннати ўзинг —
Меҳрибонлик, дилраболик беқиёс хислат сенга!

ИЗЛАРИМНИ ИЗЛАРМИКИН?

Мендан кейин фарзандларим изларимни излармикин?
Кўзин юмиб, суриб ҳаёл юзларимни излармикин?
Китобларим варақлашиб сўзларимни излармикин?
«Сен» демасдан катта қилдим «Сиз»ларимни излармикин?
Суратимга боқиб гоҳо кўзларимни излармикин?

Меҳнатимнинг қаймоғини шулар учун фидо қилдим,
Ҳаётимнинг кўп қисмини «болам» дея адо қилдим,
Меҳрим жўшиб, айтганларин ўз вақтида бажо қилдим,
Яхши ният, орзуларни дилларимга мен жо қилдим —
Мендан кейин йўқлаб мени изларимни излармикин?

Соғлом ўсди барчаси ҳам саҳар қилган дуолардан,
Юзларига доғ тушмади ёшлиқдаги хатолардан,
Ибрат олиб улуг инсон — боболардан, момолардан,
Таълим олди, шукр Оллоҳ, аҳли илм-зиёлардан —
Хизматларим эсга олиб, изларимни излармикин?

Ўзгаларнинг фарзандидек бўлармикан олижаноб,
Ўқиш учун ҳадислардан очармикин биронта боб,
Ҳолин сўраб турармикан дўсти-ёрим бўлса бетоб,
Элу юртга хизмат айлаб олармикин ёки савоб —
Мендан кейин йўқлаб мени изларимни излармикин?

Соғинганда қадрдонлар излаб келса қадр айлаб,
Ҳурмат билан кутармикин дарвозада сабр айлаб,
Яхшилигим сўзлармикин «Отам» дея фахр айлаб,
Юрармикин камтар бўлиб ўзин доим фақир айлаб —
Китобларим варақлашиб сўзларимни излармикин?

Ёшлиқларим ўтиб кетди етимликнинг гирдобида,
Умрим бўйи мустар бўлдим йўқчиликнинг азобида,
Ўзгаларга меҳнат қилдим саратоннинг офтобида,
Мендай инсон борми, қаранг, инсоният китобида —
Мендан кейин фарзандларим изларимни излармикин?

Ота номин тилдан қўймас ноёб ақли расола ҳам,
Фахр билан ёд этаркан, билинг, ҳатто, даҳола ҳам,
Ҳар намозда дуо айлар олим, фозил, порсола ҳам,
Шул сабабдан куйлаб эсар улар исмин сабола ҳам
Мендан кейин фарзандларим изларимни излармикин?

Шеърларимнинг гулдастасин бешта мўъжаз китоб қилдим,
Ҳамда қишлоқ тарихини улуғладим-тавоб қилдим,
Оллоҳ азиз қилганларни алоҳида бир боб қилдим,
Бу иш билан халқ олдида гуноҳ ёки савоб қилдим
Китобларим варақлашиб сўзларимни излармикин?

Боғ яратдим: узум, олма, ўрик, беҳи, шафтолидан,
Баҳра олиб мева берди Асаканинг шамолидан,
Лаззати ҳеч қолишмайди асал арининг болидан,
Кирган одам яйраб чиқар унинг хусну жамолидан,
Мендан кейин шу боғимдан изларимни излармикин?

Халқ биледи: ҳалол эди барча қилган меҳнатларим,
Тақдирланди эл олдида оз бўлса-да хизматларим,
Ҳурматландим ёқиб баъзи қалбимда бор хислатларим.
Шукр дейман, дўстлар, айтинг, шу эмасми давлатларим,
Мендан кейин фарзандларим изларимни излармикин?

Намозимда қўл очаман узун-узун дуоларга,
Ижобати тексин дея менга жони фидоларга,
Оллоҳ умр, бахт берсин ўшал қоши қароларга,
Раҳимий ҳам дил очди тонгги майин саболарга
Китобларим варақлашиб сўзларимни излармикин?

Бир оғиз ширин сўз

ТҮҮРҮҮЛҮКЛАР

Тоғларга қарайман: жилмас ўрнидан —
Зилзила, бўронда қолиб кетса ҳам.
Инсоний муҳаббат гўё тоғ экан —
Абадий яшаркан йиллар ўтса ҳам.

Туйғусида поклик бўлмаса агар
Уйкусиди поклик бўлмайди сира!
Нафси учун яшаса инсон, билинг:
Орзусида поклик бўлмайди сира!

Юракдаги дардлар тўкилар бир-бир —
Бир пиёла чойдан бошланса суҳбат.
Бегона одам ҳам дўст бўлар ахир —
Ўртада туғилар меҳру муҳаббат.

Дўстинг ютуғини табрик этмоқлик —
Кўнгил поклигига энг олий ҳужжат.
Башарти юракда бўлса ҳасад, кин —
Дўст ташвишлари беради лаззат.

Қоғоздан ясалган бир варрак мисол,
Болалар юурса учмагин бирга.
Ҳаётдан ибрат ол, чиқар хулоса —
Оллоҳ инъом этган, ишон тақдирга!

Бир чинор шохларин кузатдим роса:
Новдалар бўй чўзар, барглар-раққоса.
Сув берар бир тана, берар озуқа —
Хуррам яшашмоқда қилиб муроса.

Заҳрин сочиб югурди шамол,
Саф-саф бўлиб қочишди чанглар.
Она ердан узмай бағрини —
Қимирламай турди ҳарсанглар.

Инсон енгар экан гам ва аламини
Фақат ҳамроҳ бўлса қаноат, сабр.
Аллоҳ кўриб турса яхшилигингни —
Жаннатда кечкандай ўтаркан умр.

Ер юзи гўзал бир жаннат бўларди —
Раҳбарлик қилса гар ягона мақсад.
Оллоҳим сақласин: орадан чиқса,
Кулга айлантирар қилчалик ҳасад.

Бу оламда бир бойлик бор: йўқ баҳоси
Умринг бўйи тугамайди: йўқ адоси!
Агар уни олмоқ бўлсанг, айтай, ўғлон:
«Ота деган улуғ зотнинг чин дуоси!»

Кимки келиб тотди ҳаёт лаззатин —
Бир кун ичар албат ўлим шарбатин.
Билмагай ҳеч қолди қанча масофа —
Шу сабабки билмас қачон навбати.

Ифво парчалади муҳаббат созин,
Қамолот пойига гов бўлди бўҳтон.
Ҳасадлар емирди орзуларимни —
Қалбим қутисини тўлдирди армон.

Масжидга киришдан ўн минут олдин,
Таҳорат оламиз: покланиб обдон.
Қалбимиз кирини пайқамай асло —
Илтижо қиламиз Оллоҳга баъзан!

- Биқирлаб, шод бўлиб, қайнашим сабаб —
Билинг, ҳурматим баланд, - деди қозон.
- Калтабинлик қилмагин, - деди ўтин —
Ёниб кул бўламан сен учун, нодон!..

Бемор ётма! Ётсанг энг ғариб сенсан —
Бир култур сувни ичолмай, ё, раб?
Фақат, дўстларингни кутасан, холос —
Ўзинг ҳам сезмайсан, бунга не сабаб?!

Гўзал табиатнинг эрта тонгида —
Гуллар юзидаги шудринг сингари —
Мўлтиллаб кўзингга боққим келади,
Муҳаббат юлдузи, кўнглим дилбари!

Рўзгорим, сен уйимсан, оилам, —
Фарзандларга маконсан - у ифтихор!
Шу сабабли этмайин деб хору зор —
Умрим бўйи сенга бўлдим мардикор!

Муҳаббатим, масканинг қалбимдадур,
Ички сирсан, кўринмас бир мўъжиза!
Шул сабабки, пайқамас кўплар сени —
Қанчалар соф, бўлсанг ҳамки покиза!

Устига юк ортган карвон сингари —
Умр ўтар экан турли йўллардан:
Гоҳида қоларкан чақмоқ, дўлларда,
Гоҳида ўтаркан сахро, чўллардан.

Оқиллар ақли ҳам ожиздир баъзан:
Тарих варағини кузатгани он —
Қарангки, дунёни олган Искандар —
Гадо саволига бош эгди ҳайрон...

- Индамаслар юрти бўлган қабристон,
Айт-чи, сенда қанча олим бўлди жам?..
- Менга тенгдур шоҳу гадо, авом халқ —
Қабул қилгум қандай ҳолда келса ҳам!..

Саломга қўл чўзсанг агар бировга,
Лабингда озгина табассум бўлсин.
Иложи борича топгин ширин сўз —
Овозинг сўзингдек мулойим бўлсин.

* * *

- Ер юзида нима кўп? - дейишса, дониш:
- Фақат орзу кўп, - деб берибди жавоб.
- Остида-чи? - дедилар қизиқиб яна:
- Кўмилиб ётибди армон беҳисоб!

Оила-ҳаётинг пойдеворидур,
Ёр эса уйингнинг номус-оридур.
Фарзандлар - иккисин улаган занжир —
Ақли расо бўлса, ифтихоридур.

* * *

Кимки бўлди лоқайд - йўқдур ҳиммати,
Эларо тўкулур баргдек ҳурмати.
Пушаймси ўтида ёнғач бир қуни —
Минг бора уринсин бекор меҳнати.

* * *

Рўзгор юкин кўтармоқ учун —
Кўплаб ишга қўл урар инсон.
Матонату бардоши бўлса,
Ақли билан топади имкон.

* * *

- Ким осон ўлади? - дея сўради доно
Жавоб берди толиби илм: «Гадо!
Чунки унинг йўқдир мулки, бойлиги,
Кимга қолур деб тортмас ғам, мутлақо!..»

* * *

- Ким Хотам мақомига эришур, устоз?
- Ким ғариб, бечорани айласа эъзоз.
Ва яна Оллоҳ номин сақласа дилда
Ҳам беминнат саҳийлик қилса қишу ёз!..

* * *

Бадавлат бўлсанг, ўғлим, кичик шартим бор:
Камбағаллар олдида мақтанма зинҳор,
Камтар бўл, ҳурмат қилар катта-ю кичик
Ҳам дўсту ёринга қилгин эътибор...

Имкон бўлса баҳилдан йироқроқ юргил,
Ҳасадгўйдан дўст тутма, оғритар кўнгил.
Виждони тоза дўстни тополмасанг гар —
Дилинг шод этувчи китобни дўст қил.

Оилада қачон бўлар барака ҳайр?
Дедим: бўлса тотувлигу ўзаро ҳурмат.
- Нима берар оилага барака тотин?
Дедим: орасталик, поклигу ҳалол меҳнат.

Дилинг босса ногаҳондан қоронғулик гар —
Китоб ўқи, қалбинг уйин қилар мунаввар —
Сенга ҳамроҳ, сенга ҳамдари доно каломи —
Тўғри йўлга етаклайди бўлиб бир раҳбар.

Фараз - инсон ичида гўёки илон:
Покиза ниётга бермайди имкон —
Чақади, қийнайди, дўст бўлмас сира —
Вужудинг заҳарлаб туради ҳар он.

Ёруғ хонам, мўъжаз хонам - менинг тахтим,
Тинч-осуда яшаганим менинг бахтим.
Саломатман, дўстлар билан бирга доим —
Шукр қилиш яратганга - менинг аҳдим.

- Дунёда энг хушёр ким? - деди шогирд.
Доно деди ўй суриб: «Ожиз одам».
- Сабаб? - деб сўраса, у берди жавоб:
- Минг бора ўйланиб ташлайди қадам!

ҖИУЗЮҚЛАР

Бу бошинга не савдолар тушди, жоним?!
Билиб тоқат қилолмасдан куйди жоним.
Кўзларингдан оқди қанча шода ёш —
Сен бекитдинг, деди кўзинг «Бу маржоним!»

Озмиди шунча азоб, кўзи чарос, қоши қалам,
Ишқ оловида ёнувчи ўтинингман бир қалам.
Сухбатингга йўқ иложим, ноилож хат айладим —
Ташлагин кўз, оқ қоғозга тўқди дардимни қалам.

Севар эдим ойга ўхшаш Гулойимни,
(Само эса камситма дер сен ойимни)
- Майли, деди учрашувда уялиб қиз:
- Мен розиман, рози қилинг сиз ойимни!...

ИККИЛИКЛАР

Туни билан ухлолмадим бир ғазалнинг ишқида,
Ғазал эса йиғлаб турди бир гўзалнинг ишқида.

Кимки сенга бўлди устоз таъзим айла бир умр,
Этмасанг ҳурмат бажо гар тор бўлармиш кенг қабр.

Либосинг кўк, юзинг қизил, чиройлисан, қалампир,
Дўст бўлай деб яқинлашсам, ичинг заҳар-ку ахир?!

- Сочларингни нега қирқдинг - десам, деди:
- Белларимга ноғиҳон чўлғанар эди!..

Хур-парилар - гўзал, аммо осмондадур,
Гўзалликни қидирсангиз—инсондадур.

Сен билан кетди, дилором, энг ширин айёмларим,
Қолди йиғлаб ўрнида бечораҳол илҳомларим.

Ким ўзин санабди элда билимдон —
Билки, у эларо ҳақиқий нодон.

ЧИСТОЧЛАР

Аёғи тўрттадир, қалби - чўғ, оташ,
Кимнингдур уйида у турар ювош.
Ҳар кимга дўст бўлиб очар қалбини —
Унда йўк кўзу қўл ва ҳаттоки, бош!

* * *

Тани силлиқ, думалокдур, ранги беқасам,
Адашмайсиз: доридур у, ичаман қасам.
Рухни тетик қилувчидур, еганда бемор —
Вужудига, юрагига беради мадор.
Уруғи кўп, қоп- қора-ю мисоли танга,
Фойда берар экса уни халққа, Ватанга!

* * *

Мўъжизалар мўъжизаси, билсангиз,
Кўриб бўлмас минг ҳаракат қилсангиз.
Одам борки, интилади олмоққа,
Олиб уни элда машҳур бўлмоққа.

Йиғиш қийин, нарса эмас йиққани,
Сотилмайдди олиб кўплаб ютгани.
Ҳаводамас, кўриб бўлмас кўз билан —
Таърифини айтиб бўлмас сўз билан.

БУГУН БАРГЛАР ТҮКИЛМОҚДА

Бугун барглар тўкилмоқда сарғайиб, сўлиб,
Учирмоқда қийнаб уни қузнинг шамоли!
Раҳминг келар ёлғиз бўлиб қолган новдага,
Титраб-қақшаб йиғламоқда қуриб мажоли,
Ҳйнамоқда қийнаб уни қузнинг шамоли!

Бугун барглар тўкилмоқда сарғайиб, сўлиб
Боссанг уни қийланади покиза виждон!
Яшил либос кийдирганди баҳор қуёши,
Жонин фидо этган эди иссиқ саратон —
Босмоқ учун қийланади покиза виждон!

Бугун барглар тўкилмоқда, сарғайиб, сўлиб
Ризқи унинг тугадими, битдими куни?
Нетсин энди табиатнинг айланиши бу
Чиритади ёмғир суви, қорнинг учқуни!
Ризқи унинг тугагандур, битгандур куни!

Бугун барглар тўкилмоқда сарғайиб, сўлиб
Яратганнинг ҳукми шу-да, ўкинмагин ҳеч!
Соғлом бўлса ҳар ниҳолнинг илдизи, тани —
Яна баҳор қуёшида ўсар эрта-кеч!
Яратганнинг ҳукми, эркам, ўкинмагин ҳеч!

Бугун барглар тўкилмоқда сарғайиб, сўлиб...

КИМДА БЎЛСА ПОКИЗА ЮРАК...

Кимда бўлса покиза юрак,
Покизадур ундаги вужуд
Оилага, севгили ёрга —
Жисмиаро садоқат мавжуд!

Кимда бўлса покиза юрак,
Улуғ номга бўлар мушарраф.
Енгиб ўтар барча заҳматни —
Ва кептирар номига шараф.

Кимда бўлса покиза юрак,
Лабларида яшар табассум.
Нафси учун бўлмайди ҳеч қул —
Булганмайди ундаги ҳалқум.

Кимда бўлса покиза юрак,
Томирида жўшар тоза қон.
Шу осуда кунлар қўйнида
Мартабали бир азиз меҳмон.

Кимда бўлса покиза юрак,
Яшар унда ширин туйғулар!
Қувар доим ҳасад ва ғамни —
Човут солса ёҳуд қайғулар!
Кимда бўлса покиза юрак,
Тенг кўради барча инсонни.
Мартабаси осмон бўлса ҳам —
Ҳурмат этур ҳар битта жонни.

Кимда бўлса покиза юрак,
Унда бордур жасорат, ғайрат!
Ҳаёлларин парчалар ишонч —
Орзу билан яшайди албат!

Кимда бўлса покиза юрак,
Фуссалардан бўлади озод!
Пок сақласа, тушурмаса доғ,
Кўзгу каби равшан умрбод!

Кимда бўлса покиза юрак,
Қилмаса, гар унга ҳиёнат —
Сароб бўлмай юрган йўллари —
Ҳаётига бўлар қўш қанот!

Кимда бўлса покиза юрак,
Ундан узоқ юради ҳасад.
Кир изламас тирноқ остидан —
Бузилмайди ундаги ният.

Кимда бўлса покиза юрак,
Танидаги муқаддас жисм!
Уни берган Оллоҳга таъзим —
Ҳар намозда айламак лозим!

Чунки Оллоҳ олдида юрак,
Ўз эгасин қилар ҳимоя!
Олиб кирар эмиш беҳиштга
Солдирмайин заррача соя!

Ўйинқароқ, ўғлим, жонсарак —
Соғлом бўлсин сендаги юрак!
Топай десанг, элда эътибор —
Соғлом бўлсин сендаги тилак!

ҚАРИЛИККА ҚУЛ БЎЛИБ ҚОЛДИМ

Катта альбом жавонда экан
Бир расмга йўлиқиб қолдим:
Қўллари лой, ўйин билан банд —
Ким экан бу?.. Ўйларга толдим.

Нарироқда томоша қилган —
Эсга келди: энг катта акам.
Эрмак қилиб лабини бурган —
Ҳайдарали — кичкина укам...

Ёшлигимда ўта шўх эдим:
Уддабўрон ҳамда фирт тажанг.
Нима қилай? Оллоҳ берган феъл —
Ўрин босмас экан-да «аттанг!»

Тинмас эдим ҳовли ичида:
Товуқларга сепар эдим дон,
Сездирмасдан онамга гоҳо —
Ташлар эдим олапарга нон.

Тегажаклик қилиб новвосни —
Қитиқлардим баъзан ётганда.
Сузишлини ўйламай асло --
Атросфидан ўтаётганда!..

Битта олма иштиёқида —
Қўшни боққа тош ҳам отардим.
Балиқ овлаб кўлнинг лабида —
Сув кечардим, лойга ботардим.

Узар эдим ҳамак бўлса ҳам —
Даладаги қовун полиздан.
Деҳқонбобо ушлаб оларди
Қувиб келиб мен босган издан...

Қизлар ўтса агар далага —
Орқасидан олма отардим.
Бошин ушлаб бирдан йиғласа —
Ич-ичимдан кулиб қотардим...

О, шундайин ўт эдинг, ёшлик!
Расм сабаб эсимга олдим!..
Мени ташлаб кетганингдан сўнг —
Қариликка қул бўлиб қолдим!..

ЙЎЛЛАР

«Бу йўллар кўп қадим йўллардир...»

Ғ. Фулом.

Йўллар кўп дунёда, йўллар беҳисоб:
Биридур ёп-ёруғ, бири қоронғу!
Биридур нотекис, машаққат тўла,
Бирида бошланар энг ширин орзу.

Биридур беқиёс умидларга бой,
Биридур муродинг ҳосил этувчи,
Ким юрса бирида номидур улуг —
Ҳурмату обрўсин кўкка элтувчи!

Кимдур бировларнинг йўлига кириб,
Раҳнамо қидириб йўлдан адашар.
Ҳаёт мактабидан олса-да таълим —
Ожиз кимсалардек кўзи қамашар.

Кимдур равон йўлда эркалаб чопар,
Ҳаёлида ўзин фазога отди.
Жарлигу чоҳлар кўринмай асло —
Умр манзилини, билинг, йўқотди!

Алам гирдобида қолиб кўп инсон —
Енгмади учраган жабру жафони!
Армонлар тузоғига илиниб ахир —
Бевақт тарк этди ёруғ дунёни!

Биттасин танла эй, табаррук ўғлон!
Турмайин ўйланиб, қотириб бошинг!
Шундай йўл танлаки, ширин орзулар —
Барча жабҳаларда бўлсин йўлдошинг!..

ОЛИЙ НИЯТ ЙЎЛИДА...

Барча ёшлар қатори ўйнаб,
Улғайдим мен шу она юрtda.
Орзуларнинг қанотида, рост,
Лоқайдликни ташладим эрта.

Имкон топиб кўглаб ҳунарни —
Машқ қилдим ҳеч иккиланмай.
Жовдиради кўзларим маюс?
Олий ният йўлида, нетай?
Ноумидлик менга ёт бўлди
Довонларга шарт кўйдим қадам.
Интилдим мен тилаб Оллоҳдан —
Руҳим бироз синиқ бўлса ҳам!

ВАФОТ ЭТГАН ЁРИМГА...

*Унутмайман, сени токи тирикман,
Сени жон ўрнида сақлар тирик тан.
(Драмадан).*

Э, воҳ, нетай бераҳм ўлим —
Ханжар урди ёрим бағрига!
Воҳ, гулимни юлди кўлимдан —
Олиб кетди ернинг қаърига!

Ёшим билан ювилди юзим —
Ҳаётимнинг гуллаган чоғи.
Севинч билан шодликка тўлиб —
Ясанганда муҳаббат боғи.

Ҳар томонга чопади хаёл
Кўрингандан сўрайди такрор.
Оёқларим, кўлларим беҳол,
Кўзларим-чи, мудрайди бедор:

«— Булутларга кўшилдингми, ё —
Юлдузларга бўлдингми ошно?
Париларга дугона, - дея —
Ўз бағрига олдимми само?»

Сухбатларинг ҳамон ёдимда,
Кўзларимда кўзингнинг нури.
Ҳазил қилсам қиқирлаганинг —
Қулоғимдан кетмайди нари.

Лабингдаги ҳолни сўрасам,
Деган эдинг: «Тангридан инъом,
Юзимдаги оқ - қизил рангни —
Чизолмайди биронта рассом!..»

Табассуминг порлаганингда
Нурланарди уй билан ҳовли.
Товланарди гултожихўроз —
Кўзингдаги меҳр туфайли.

Само узра сочилган юлдуз
Уйқу билмай сени кўрарди.
Парилардан олинган чирой —
Юзларингда балқиб турарди.

Шудринглардан яралган мисол
Қалбинг эди пок-у беғубор.
Кўзларингда ўйнаган жило —
Ҳасад ўтин этарди афгор.

Шафтолизор чулғанса гулга
Ҳидларидан олардинг нафас.
Асалари сўрса гунчани —
Завқланиб қилардинг ҳавас.

Сухбатлашсак иккимиз бир он
Кетарди-ку қайгулар ахир!
Тўкиларди меҳнат сўнгида —
Пайдо бўлган чарчоқ бирма-бир!

Ҳа, шундайин дилрабо эдинг:
Шаршарадек ўйноқи, тошқин.
Лабларингдан аримай кулгу
Қилар эдинг барчани мафтун!

Афсус!.. Дунё шундай қурилган:
Боқий қолмас биронта инсон!
Келиш-кетиш - ҳукми илоҳий —
Ота мерос эмас бу жаҳон!

Майли, жоним, хаёлимда бўл!
Туш кўрганда тушимга киргин!
Тирик бўлиб, саломат юрсам —
Кўзларимнинг ўнгида тургин!

Бўлганимда гар ҳайкалтарош
Соф олтиндан ҳайкал кўярдим.
Остидаги ҳарсанг бағрига —
«Садоқат» деб бир хат ўярдим.

БИР ОҒИЗ ШИРИН СЎЗ

«Бир оғиз ширин сўз нондек арзанда»...

Ғ. Фулом.

Бир оғиз ширин сўз - жонинг озиғи:
Дилиннга руҳ берар, қалбиннга илҳом.
Бутун вужудиннга куч бағишлайди —
Ярим табассумда берилган салом.

Инсонга инсоннинг меҳри ортади —
Эрийди ҳар қандай тош юрак одам!
Дўстлик ришталари, муҳаббат ипи —
Аста камол топар, билсангиз, шундан!

Бир оғиз ширин сўз вужудингдаги —
Барча иллатларни қувади баъзан.
Бирдан ёнгил нафас олиб, шодланиб —
Қайтгандай бўласан узоқ сафардан!

Ширин сўз эгаси - отангдан азиз:
Сен унга бўлурсан доим меҳрибон.
Кўзингда туради сиймоси, ҳатто —
Азроил жонингни олаётган он.

Бир оғиз ширин сўз гўё бир калит —
Бахтингни очади, беради сабоқ.
Дилингни кимлардур қилса қоронғу —
Уни ёритувчи машъал, шамчироқ.

Олий зиёфатдан минг бора яхши
Бир оғиз ширин сўз лаззати, билинг,
Умрбод яшайсан ҳурмат, эъзозда —
Ширин сўз сўзлашга ўрганса тилинг!

Гул бериб инсонни шод этиб бўлмас,
Кўнгилни олишга зар керак эмас.
Бир оғиз ширин сўз, лабда табассум —
Кўзлар-чи, беғараз боқа олса бас.

ГҶДАК МЕҲРИ

Набира беҳад шод: янги кўғирчоқ —
Кийимлари ял-ял, кўзлари мўнчоқ.
Сочлари сап-сарик, лента тақилган —
Асил ипақдан ҳам тоза, майинроқ.

Парку тўшакчалар солиб остига —
Алла ҳам айтмоқда ухлатмоқ учун.
Турли таомларни тутар лабига,
Кўзига термулиб, бўлади мафтун.

Шунчалар эъзозми бола учун у?
Ҳатто жонини ҳам этгудек фидо!
Бағрига босади, сўргич тутади
Она қилган ишни қилмоқда адо!

Хаста бобо кўриб қувонди, роса —
Бошини кўтариб аста болишдан.
Меҳрнинг кудрати олиб ҳаёлин —
Кўзини тиёлмади ёшланишидан.

Шу гўдак қалбидаги меҳр сингари —
Меҳримиз тобланса бир-биримизга.
Ўртадан йўқолса адоват, ҳасад —
Умр қўшиларди умримизга!

НЕГА ЙИҒЛАЯПСАН, ШИРИН НАБИРАМ?

Р. Ҳамзатовга иқтибос.

- Нега йиғлаяпсан, ширин набирам?
Жон фидо қилувчи онанг ёнингда!
Юрт хизматидан қайтганда дарҳол —
Опичлаб кўтарувчи отанг ёнингда!

Мен йиғлашим керак, билсанг, набирам,
Эрта қазо қилган онам ҳурмати!
Ва меҳнат, ғамлардан қадди букилиб —
Соқоли оқарган отам ҳурмати!

- Нега йиғлаяпсан, азиз набирам?..
Қара, ҳамма нарса муҳайё, тайёр.
Адрас кўрпача-ю гулдор бешикча,
Турли ширинликлар сенга интизор.

Ухлагин, онангинг майин алласи —
Жажжи вужудингга бағишлар ором.
Лабингга гар қўнса кичик табассум —
Бутун оилани қила олар ром.

- Нега йиғлаяпсан, жажжи набирам?
Замон сеникидур, сеники замон!
Ўсиб улғайгин-у кўрмагин завол —
Бахту иқбол билан яша беармон!..

БИР ЮНОН ОЛИМИ ҲАҚИДА РИВОЯТ

*Академик Озод Шарафиддинов
ҳикояси асосида*

Узоқ юнон томонда,
Жуда қадим замонда —
Бўлган экан бир олим
Таниркан етти иқлим!..
Бўшамай илмий ишдан —
Ошган экан етмишдан.
Берилиб ҳиссиётга,
Разм солиб ҳаётга,
Бир кашфиёт қилай деб,
Китобимга ёзай деб
Ёзнинг иссиқ вақтида,
Тошфонарни ёқди-да,
Йўл олди бозор томон —
Ҳаммани қилиб ҳайрон!..
Майдонда одам гавжум —
Бўлишиб гужум-гужум
Савдога берилганди,
Қаторга терилганди...
...Олим-чи? Олимбобо,
Терга ботиб шалаббо,
Қўлида тошфонари —
Сурилиб нари - бери —
Одамларнинг юзига,
Ҳатто қошу кўзига —
Чироқ тутиб кўрарди,
Тикилиб ҳам турарди!..
Ҳамма ҳайрон бу чолдан,
Таажжубли аҳволдан!..
Чеккага тортиб бир чол
Аста сўради савол:

- Не қидирасиз чол?
Чироқ билан, ажаб ҳол?
Кўзларингиз соғ бўлса,
Ҳамма ёғ ёруғ бўлса!..
Ахир, ҳамма кулмоқда,
Кулиб ҳайрон бўлмоқда!
Пулингиз йўқолдими,
Ёки ўғри олдими?..
Айт инг, топайлик дарҳол,
Иссиқда бўлманг беҳол!
«Уҳ» тортди-да олим чол
Саволни олмай малол,
Қари-да, довдиради,
Кўзлари жовдиради! —
- Қидираман инсонни,
Оллоҳ берган эҳсонни!—
Дедида ерга боқди,
Ўзича бир тутоқди.
- Ахир, булар инсон-ку,
Оллоҳ берган эҳсон-ку
- Эҳ, оғайни, деди чол, —
Мени қилмагин беҳол!
Заминдаги барча жон —
Аталур улуғ инсон!..
Лекин улар қалбида,
Одамийлик бобида,
Виждон номи ўзгача,
Иймон номи ўзгача!!
Мен излаган инсоннинг,
Жисмдаги у жоннинг —
Номи ҳам инсон бўлсин,
Ўзи ҳам инсон бўлсин.
Хулоса.
Ҳамма ҳам инсон бўлсин,
Қалби ҳам инсон бўлсин!

ЛОЙДАГИ ИЗ

*Равза боги висолин истар эрсанг,
Бўл онангининг оёгининг тупроғи.*

А. Навоий.

Тирилгандай бўлди бу кеча —
Отам айтган ноёб ривоят.
Неча йиллар ҳаёлим олиб —
Таажубга солганди ғоят.

Тугунлари бир-бир ечилиб,
Байтларга қуйилди ғоя,
Улуғ олим Мулла Бозорга —
Бағишланди ушбу ҳикоя.

Ислондаги шаҳарлараро —
Шариф эди кўҳна Бухоро!
Денгиз бўлса бу азим шаҳар
Суви нуқул илмдур гўё!

Бунда қанча сарҳил йигитлар —
Симиради илм булоғин.
Сабр-тоқат тилаб Оллсҳдан —
Мадрасанинг ялар тупроғин!

Шаҳардаги ҳар битта дарахт
Ва ундаги ям-яшил япроқ —
Меҳмонларга мевасиданмас
«Такрорла!» деб беради сабоқ!

Ҳатто, девор пештоқларига —
Нақш қилиб ёзилган хатлар —
Чулғар сени «Қуръон» нурига
Ўқиш учун қарасанг агар.

Мана ҳозир мўъжаз ҳужрада
Қизиб борар бир ширин суҳбат.
Талабалар тинглаб домланинг —
Фикридан кўп қиларди ҳайрат.

Авж олди савол ҳам жавоб:
Пайғамбарлар ҳаётидан то —
Қолмади ҳеч кароматлари
Уйғотгани майитни ҳатто! —

Инсондаги барча эзгулик —
Ҳадисларда этилгани ҳал!
Домла бир-бир айлади изҳор,
Қалбин очди, тўқди мукамал!...

- Озгина дам, - деди бир йигит, —
Мунозара охирлаганда.
- Туш кўрибман, айтайми домла?
Уйку роса сеҳрланганда:

«- Узоқ юртдан каттакон тарвуз
Думалатди Бухоро томон
Ва шаҳарнинг қоқ ўртасида
Ёрилди у гуёки вулқон!

Уруғлари тарқалар эмиш
Симоб каби сочилиб ҳарён.
Бир донаси мисли чўғ бўлди
Нур бўлди-ю ёриди осмон.

Сўниб аста ипга айланди,
Ва чувалди ғарбга томоң.
Қолганлари майда из бўлиб —
Тарқалишди, қарангки, ҳар ён!..»

Эшитди-ю тушни мударрис
Бошни эгди, уй сўрди бироз:
- Таъбирини яхшиликка йўй! —
Дея қилди унга эътироз.

Сиз ҳал қилинг, азиз ўқувчим,
Туш таъбири қилинмади ҳал.
Мен фикримда этайин давом
Ўзга ишлар бермасин ҳалал.

Яқинлашиб новча талаба
Лабларига тўсиб кафтини —
Баён этгач домлага бир сир,
Буриштирди домла афтини.

- Чақиринглар! - деди, - Бозорни,
Динсизликка даҳлдор бу иш!
Не сабабдан сизиниб лойга —
Намоздан сўнг ўпар ҳам эмиш?!

Ажаб савдо? Лойга сизинмоқ —
«Инжил»да ҳам бўлмаган ҳатто?!
Мадрасада бундай йигитнинг —
Ўқишига йўл йўқдур асло!!.

...Тескарига айланди хужра,
Ўтирганлар бўлишди мулзам.
Заҳар ўйнар домла кўзида,
Юзларида, лабларида ҳам...

Кириб келди даврага Бозор,
Саломдин сўнг ўтирди секин.
Тугунчасин қўйиб ёнига —
Аста боқди домлага майин.

Ғазабларга қилмай эътироз
Барча ғапни тинглади дилдан.
Жойга кўйиб домла хурматин —
Сирларини тўқди кўнгилдан:

Таътил пайти, бордим Намангон,
Она юргим айлади эъзоз.
Ўпай десам онам оёғин —
Бечора-да, қилди эътироз:

«-Ахир, болам, мен бир тул хотин,
Яланг оёқ босаман ерни.
Гоҳо покман, гоҳида нопок —
Кечиргин, сен, онанг - фақирни!

Сен ўқишда, рўзғор юки бор,
Уканг ёшдур, чиқаман бозор.
Отанг хаёт бўлганда агар —
Бу ишимдан қилар эди ор!..

Ўпма, болам, оёғимни сен —
Оғзингда бор Оллоҳ каломи!
Бухорои Шариф ҳурмати —
Бўлмасин хор Оллоҳ каломи!..»

Иложини қидирдим, ахир —
Қоридим лой, кўшиб оз сомон
Босди онам уни авайлаб
Сўнг қаратдим кўёшга томон.

Эҳтиётлаб келтирдим, кўринг,
Намангандан Бухорогача!
Оқ доқага ўраб, ардоқлаб —
Сиғинаман, ростдан, ҳар кеча!..»

Мулла Бозор ҳикоясини —
Тинглаганлар бир оз тин олди
Ҳар бири ҳам ўйлаб онасин —
Киприк қоқмай ўй суриб қолди...

Мударриснинг кўзи ўнгидан —
Ҳаётида бўлган ҳар тугун —
Ўтаберди тасбеҳ тошидай
Чиқармасдан нола билан ун!

Онасига қилган дўқлари,
Сўзларини қайирганлари,
- Кейинги эр-эр эмас, — дея
Рўзгоридан айирганлари!

Она йиғлаб кузатган чоғи
Совғасини ирғитгани ҳам,
Ёшлиқ қилиб зарда аралаш
Деганлари: «Бунинг менга кам!»

Узоқ эмас, мана икки йил —
Аҳволидан қолди беҳабар.
Бориш учун топарди имкон
Хотин рози бўлганда агар...

Хуллас, қаранг, ҳамма ҳаммани —
Ҳаёлотга кўмди ҳикоя.
Мулла Бозор обрў - шаънига
Қилча бўлсин солмади соя.

* * *

Мунис аёл эди онам,
Ҳар сўзи дилга малҳам.
Меҳр тўла кўзидан,
Нур ёғилар юзидан.

Узмас эдим кўзимни,
Савол бериб сўзимни —
Қилардим такрор-такрор,
Тинглар эди у бедор.
Покиза эди бирам —
Гар саводсиз бўлса ҳам.
Шўхлик қилсам урмасдан,
Қарғаб-нетиб юрмасдан
Қилар эди насихат,
Ширин сўз, ширин суҳбат.
Меҳримни кўп тортарди,
Муҳаббатим ортарди...
Бут бўлсин, дея рўзғор —
Бўлганда ҳам у бемор
Дўппи тикарди тинмай,
Ҳам кеча, кундуз демай...
Йўқчилик оташида,
Ўттиз саккиз ёшида
Юмди кўзин бир умр,
Бағрига олди қабр...

Онажсним, изингиз топсам,
Ҳар саҳарда қилардим тавоф.
Лойга эмас олтинга ўйиб —
Этар эдим кўзимга ниқоб.

Ҳовлимизда қолганмикин деб,
Айланаман, онажон, ҳар тонг.
Узумларим остини қараб —
Япроқларга бўлдим ҳамоҳанг.

Даладаги эгри сўкмоқдан —
Топарман деб олмадим кўзим.
Сув ёқалаб юрардингиз кўп
Жўяклардан қидирдим ўзим.

Агар бўлса шеърларим китоб,
Ҳаммасини сизга атардим.
Исмингизни муқаддимага —
Бош ҳарфда, албат, битардим.

Билганимда мулла Бозорнинг —
Қилмишидан ибрат олардим..
Изингиздан андоза олиб —
Умрим бўйи сақлаб юрардим.

* * *

Ҳужра жим. Жимлик ҳукмрон...
Домла томон боқади кўзлар.
Бошлаб берса мунозарани —
Ўз фикрини бошқалар сўзлар.

Кўзин ердан олди мударрис
Уйғонгандек уйқудан хаста.
Талабалар жимлигин бузиб
Сўз бошлади оҳиста, аста:

«-Мулла Бозор улуғ инсондур
Она изин ўпкан сабаби.
Тарихларда номи қолғуси:
Қилган иши ибрат мактаби!

Бутун ислом оламида сен —
Энг мўътабар инсон бўлурсан.
Наманганнинг пок осмонида —
Ёруғ юлдуз - чўлпон бўлурсан...»

Мундарижа

Кўл ушлашиб келар қизлар гўё ажаб гул шодаси...

Ҳазаллар	3
Улфатимсан, шеърят	4
Шукр, Оллоҳ, яратгансан	5
Кўзларинг	6
Ботмасин асло қуёш	7
Гўзалман деб	8
Ойнаи жаҳонда	9
Яхши инсонлараро	10
Лабиндаги табассум	11
Қовун	12
Мисол бўлди лолалар	13
Хаёлимда	14
Қилмагин миннат сира	15
Сен чироқсан хонамизга	16
Ётганингда	17
Бўлмагай исроф сира	18
Алишмасдим вафони	19
Қилинганда тиловат	20
Шерюрак шунқори бор	21
Тўғри сўзни сўзлагани	22
Осилиб ҳайрон узум	23
Куйдирар аттанг ўти	24
Улуғ ёшинг билан	25
Яхши ҳамдамлар сабаб	26
Бузманг қизлар даврасини	27
Сен туфайли	28
Ҳурмат айла	29
Дуо қилгин намозингда	30
Боққа кирсанг	31
Сенга ёрдур рўшнолик	32
Ҳаётингни сароб этдинг	33
Беғубор осмондасан	34
Севгининг бозорига	35
Қайчи солди бераҳим	36
Муддао шу ердадур	37
Мени, ўлгани, ўлдирма	38
Сочингни қилиб чамбар	39
Мен бировнинг ёриман	40
Бошинг ёстикқа текканда	41

Хаёлларим	42
Энди, Оллоҳ, роз айтайин	43
Сизда вафо бўлса...	44
Ибосидур	45
Ўғлимга	46
Зулайҳолар бир талай	47
Аазизим	48
Уйқуларим	49
Ҳасад	50
Бўлдим ошно асоларга	51
Бесамар	52
Жўр бўл дуторинг торига	53
Сени ўйлаб	54
Хаста дил бўлсанг агар...	55
Ўзлигинг хор этмадинг	56
Ишқингда сарсон бўлмадим	57
Мени муҳтож этма, Оллоҳ	58
Ночорлигимдан кулмангиз	59
Қайтса ёшлик	60
Қийнади жон мунча ҳам	61
Севгилимсан, дилбарим, сен	62
Яратгандан тилаб соғлиқ	63
Мендан ўзга кимда бор?	64
Йўлинг нурга тўлодур	65
Жаннат эмасму?	66
Янгради ашўорларинг	67
Ошно этмасанг	68
Бўлдим асил афсона мен	69
Орзуларим ёзмоқчиман	70
Зор бўлдинг оқибат	71
Сўра улфатларингдан	72
Сўроқлабсан	73
Дилрабо келган куни	74
Севма, деб айтсам кўнгил	75
Қилма ёрдин шикоят	76
Ким кўрипти менчалик?	77
Ошно бўлди новдалар	78
Хумор қилганинг ғалат?	79
Жони фидосини сўранг	80
Дуо қилинг ҳожилар!	81
Дуо қилгин замонангни...	82
Очил, эй, гул!	83
Парвона гул	84

Ғамза қилсанг...	85
Ширин сўзлар	86
Ўсма кўйма қошларингга	87
Эсди еллағ	88
Сенга қилдим мен вафо	89
Қувонтирай сабоман деб...	90
Кепмадинг дилрабо бирла...	91

Гўёки қаро ҳолинг яноғ ичинда қолди

Мухаммаслар	92
Бўлмагай ошно сенга	93
Гулбоғ ичинда қолди...	94
Табриклайман	95
Аёл	97
Изларимни излармикин?	98

Бир оғиз ширин сўз

Тўртпиклар	102
Туюқлар	107
Иккиликлар (фардлар)	108
Чистонлар	109
Бугун барглар тўкилмоқда	110
Кимда бўлса покиза юрак	111
Қарилликка қул бўлиб қолдим	113
Йўллар	115
Олий ният йўлида	116
Вафот этган ёримга	116
Бир оғиз ширин сўз	119
Гўдак меҳри	120
Нега йиғлаяпсан, ширин набирам?	121
Бир юнон олими ҳақида ривоят	122
Лойдаги из	124

Ушбу китобимни чоп этилишида яқиндан ёрдам берган, ўз маслаҳатларини аямаган Ўзбекистон Олий Мажлиси депутати Ҳамиджон Нўъмоновга, укам Маъмиржон Кимсановга, АДУнинг профессор ва доцентлари Ҳанифа Солиҳова, А. Абдулазизовларга, шоирлар Нусрат Абдусалом, Қобил Мирзо ва Ўктам Йўлдошевларга қалбан миннатдорчилик изҳор этаман.

Муаллиф.

Адабий-бадиий нашр.
Олимжон РАҲИМОВ. Дилимдаги мисралар.
Фазаллар, мухаммаслар, шеърлар.

«ANDIJON NASHRIYOT-MATBAA» OAJ. 2004 й.

Таҳририят мудир	М. Худоёров
Муҳаррир:	Ф. Ибайдуллаев
Тех. муҳаррир:	М. Мирзакаримова
Мусахҳиҳ:	Н. Тожиматова
Саҳифаловчи:	Ҳ. Парпиев.

Босмахонага 6.05.2004 йилда теришга берилди. Босишга 21.XI. 2004 йилда рухсат этилди. INSI Arial гарнитураси. Бичими 60x84 1/16. Ҳажми 8,5 шартли босма тобоқ. Буюртма №1268. Тиражи 1000 нусха. Баҳоси келишилган нарҳда.

«ANDIJON NASHRIYOT-MATBAA» OAJ босмахонасида чоп этилди.
Манзил: Андижон шаҳри, Навоий шоҳқўчаси, 71.